

sygn. akt V GC 745/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Tarnowie V Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący sędzia Michał Bień

Protokolant Karolina Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 r. w Tarnowie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę kwoty 8.535,94 (słownie: osiem tysięcy pięćset trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) zł wraz z odsetkami

I. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda M. S. kwotę 8.535,94 (słownie: osiem tysięcy pięćset trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.535,94 (słownie: osiem tysięcy pięćset trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) zł od dnia 31 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda M. S. kwotę 4.417,00 (słownie: cztery tysiące czterysta siedemnaście) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.417,00 (słownie: cztery tysiące czterysta siedemnaście) zł od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty;

III. zobowiązuje stronę pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tarnowie kwoty 2.450,22 (słownie: dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt złotych dwadzieścia dwa grosze) zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

SSR Michał Bień

sygn. akt V GC 745/20

UZASADNIENIE

**wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 12 stycznia 2023 r.**

I

Powód M. S. w pozwie wniesionym w dniu 4 grudnia 2019 r. (data oddania przesyłki w placówce pocztowej operatora pocztowego obowiązanej do świadczenia usług powszechnych) w postępowaniu upominawczym i zarazem w postępowaniu uproszczonym do Sądu Rejonowego w Brzesku zażądał zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 8.535,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.535,94 zł od dnia 31 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty a także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania pozwu powód podał, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadziła działalność gospodarczą m. in. w zakresie produkcji wyrobów dla budownictwa, zakładania stolarki budowlanej oraz wykonywania pozostałych robót budowlano – wykończeniowych. W dniu 30 lipca 2018 r. M. S. zawarł w K. ze stroną pozwaną umowę. Przedmiotem umowy było wykonanie na jego rzecz usługi remontowo – budowlanej w postaci montażu stolarki okiennej (okien) w powstającym budynku mieszkalnym powoda zlokalizowanym w miejscowości B.. Okna zostały wykonane na wymiar i dostarczone przez stronę pozwaną. Okna powstały w oparciu o złożoną uprzednio powodowi ofertę numer (...). Koszt nabycia okien wyniósł 20.400,00 zł. Koszt robocizny, tj. montażu wyniósł 5.200,00 zł. Koszty te w całości poniósł powód.

M. S. podniósł, że 2 spośród 10 okien objętych umową o roboty budowlano – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2018 r. okazały się wadliwe.

Pierwsze z tych 2 wadliwych okien to okno balkonowe ze szkleniem stałym objęte pozycją numer 2 oferty (...).

Powód naprowadził, że zamówione u strony pozwanej okna instalowane były przez jej monterów w budynku mieszkalnym M. S., przy czym budynek ten był wówczas w budowie. Obowiązkiem powoda wynikającym z zawartej umowy o roboty budowlano – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2018 r. było m. in. przygotowanie otworów okiennych według wytycznych strony pozwanej. W związku z tym przed instalacją okien monterzy strony pozwanej przyjechali na plac budowy i dokonali pomiaru otworów okiennych. W przypadku otworu na zlokalizowane na parterze okno balkonowe ze szkleniem stałym nakazali oni powodowi, by we własnym zakresie podciął on podmurowanie z istniejących 25,00 cm do 22,00 cm, który to wymiar został odnotowany w treści umowy o roboty budowlano – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2018 r. w pkt 8) na s. 4. Powód dostosował otwór okienny do wytycznych strony pozwanej. W trakcie montażu okna balkonowego ze szkleniem stałym wyszło na jaw, że po dostosowaniu otworu montażowego do wymogów postawionych przez monterów strony pozwanej otwór ten okazał się zbyt duży aby okno w ogóle mogło być w nim zainstalowane. Trzeba było w związku z tym użyć aż 8,00 cm warstwy pianki montażowej przy standardzie wynoszącym około 3,00 cm – 4,00 cm.

Drugie z wadliwych okien to okno balkonowe przesuwne objęte pozycją numer 3 oferty (...). W wypadku tego okna wadliwy montaż i regulacja doprowadziły do tego, że nie było możliwości skutecznego domknięcia, w związku z czym pozostawało ono częściowo rozszczelnione.

M. S. stwierdził, że wielokrotnie zgłaszał stronie pozwanej obie wady w oknach i domagał się usunięcia usterek lub wymiany okien na wolne od wad. Strona pozwana nie uznała zasadności żadnej ze składanych przez powoda reklamacji. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła w przypadku okna balkonowego ze szkleniem stałym, że zostało ono zamontowane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie standardami. W odniesieniu do okna balkonowego przesuwnego strona pozwana stanęła na stanowisku, że problemy związane z jego otwieraniem wynikały z jego nieumiejętnego użytkowania przez powoda.

Powód podał, że w celu upewnienia się co do istnienia i przyczyn wystąpienia usterek obu okien zlecił rzeczoznawcy wpisanemu na listę rzeczoznawców przy Wojewódzkim Inspektoracie Inspekcji Handlowej w K. sporządzenie stosownej opinii. Ze sporządzonej opinii z dnia 31 maja 2019 r. wynikało, że okno balkonowe ze szkleniem stałym miało nieprawidłowy wymiar. Zamontowane okno miało wysokość mniejszą o 80,00 mm względem drzwi przesuwnych a różnica ta była wynikiem pomyłki w wykonaniu pomiaru. Wada ta była nieusuwalna. Zlikwidowanie tego rodzaju wady mogło nastąpić przez wymianę okna stałego na nowe. W odniesieniu do drzwi przesuwnych drzwi te nie działały prawidłowo. W trakcie ich oględzin rzeczoznawca stwierdził, że stan ten wynikał z kilku przyczyn. Łebki wkrętów mocujących prowadnicę górną wystawały powodując zaczepienie się o nie wózka górnego i blokowanie przesuwu. Wystawanie łebków wkrętów było przy tym niedopuszczalne i była to wada konstrukcyjna usuwalna. Zderzak dolny został przesunięty w trakcie zamykania, co było niedopuszczalne. Zbyt słabe przykręcenie zderzaka spowodowało jego przemieszczenie. Moment zetknięcia się skrzydła ze zderzakiem dolnym i górnym musiał nastąpić jednocześnie, w przeciwnym razie mogło dojść do uszkodzenia okucia. Prowadnica dolna nie była podparta. Aby ciężar całego skrzydła nie spoczywał wyłącznie na prowadnicy konieczne było zastosowanie specjalnych kłoców lub listwy wspierającej. Brak

podparcia był wadą istotną usuwalną. Ponadto w wyniku nieprawidłowego działania drzwi doszło do obtarcia profili PCV. Obtarcie powstało wskutek kolizji elementów zasuwownicy z profilem okiennym. Była to wada estetyczna usuwalna.

M. S. podniósł, że koszt wydanej ekspertyzy wyniósł 500,00 zł. Powód przesłał ekspertyzę stronie pozwanej. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uznała opinię za niewiarygodną. Przyjęła przy tym strona pozwana, że stwierdzone wady były efektem nieprawidłowego użytkowania okna przez powoda.

Powód naprowadził dalej, że dalsze użytkowanie wadliwych okien było niemożliwe. Okno balonowe ze szkleniem stałym zostało zamontowane na zbyt dużej ilości pianki montażowej. Obniżało to właściwości termiczne okna i w dłuższej perspektywie czasowej mogło prowadzić do zawilgocenia wnętrza budynku mieszkalnego. Ponadto ze względu na zainstalowanie okna niezgodnie ze sztuką budowlaną z czasem mogło one ulec wypaczeniu a w skrajnych przypadkach okazać się nawet niestabilne. Z kolei w przypadku okna balkonowego przesuwanego opisane w opinii biegłego wady montażowe powodowały, że okno to nie domykało się prawidłowo. Swobodne użytkowanie okna stało się przez to niemożliwe. Okno to pozostawało rozszczelnione a jego stan był nie do zaakceptowania tak z punktu widzenia termoregulacji jak i ze względów bezpieczeństwa.

M. S. stwierdził, że wobec przytoczonych przez niego okoliczności jak też ze względu na powtarzające się odmowy strony pozwanej

w zakresie usunięcia stwierdzonych usterek bądź też wymiany okien na wolne od wad w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. pełnomocnik powoda odstąpił w jego imieniu od umowy o roboty budowlano – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2018 r. w części dotyczącej wadliwych okien, tj. okna balkonowego ze szkleniem stałym oraz okna balkonowego przesuwanego. Pismo to zostało przesłane na adres strony pozwanej w dniu 14 sierpnia 2019 r. a doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 20 sierpnia 2019 r. Powód zażądał od strony pozwanej zapłaty w terminie 10 dni od chwili otrzymania pisma z dnia 12 sierpnia 2019 r. kwoty 8.535,94 zł. Na sumę tę składały się koszty nabycia dwóch okien w łącznej kwocie 7.189,94 zł, koszty montażu dwóch okien w kwocie 600,00 zł, koszty sporządzenia opinii biegłego rzeczoznawcy w kwocie 500,00 zł oraz koszty udzielonej powodowi pomocy prawnej na etapie przed sądowym w kwocie 246,00 zł. Pełnomocnik powoda wezwał przy tym stronę pozwaną w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. do odebrania wadliwych okien z miejsca ich montażu po ich wcześniejszym zdemontowaniu w terminie 10 dni.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 5 września 2019 r. pełnomocnik strony pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w sprawie odrzucając roszczenie powoda. Strona pozwana nie zapłaciła powodowi żądanej przez niego kwoty ani też nie zdemontowała i nie odebrała wadliwych okien.

Powód podał, że łącząca strony umowa z dnia 30 lipca 2018 r. była umową remontowo – budowlaną w rozumieniu art. 647. k.c. W związku z tym odpowiednie zastosowanie znajdowały przepisy o rękojmi za wady fizyczne rzeczy sprzedanej.

M. S. podniósł, że wada fizyczna okna ze szkleniem stałym polegała na tym, iż był ono zbyt niskie w stosunku do otworu, w którym zostało zamontowane. Wymiary otworu narzucone zostały przy tym przez monterów strony pozwanej, do których wytycznych zgodnie z zawartą umową miał on obowiązek się stosować. Wynikało to z § 1. pkt 1) – 4) umowy o roboty budowlano – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2018 r. Monterzy ci przed montażem zmierzili otwór i nakazali powodowi przycięcie podmurowania z istniejących 25,00 cm do 22,00 cm. Ustalenia te znalazły odzwierciedlenie w treści umowy, zgodnie z którą podmurowanie w tym wypadku powinno wynosić dokładnie 22,00 cm. Skoro zatem otwór montażowy okna zgodny był z wytycznymi monterów strony pozwanej a mimo to okno było zbyt niskie względem otworu montażowego, co uniemożliwiało jego prawidłowe osadzenie, to logiczne było to, że wada tkwiła w samym oknie. Okoliczność ta została potwierdzona w prywatnej ekspertyzie z dnia 31 maja 2019 r.

Powód naprowadził, że prawidłowy montaż zbyt niskiego w stosunku do otworu montażowego okna powinien polegać na uzupełnieniu podmurowania. Pozwoliłoby to na uniknięcie montażu okna niezgodnie ze sztuką budowlaną, tj. na zbyt grubej warstwie pianki montażowej (8,00 cm w stosunku do 3,00 – 4,00 cm, co było standardem). Widząc, że okno nie pasuje do otworu montażowego, monterzy strony pozwanej nie powinni byli go instalować bez uzupełnienia podmurowania. Skoro to uczynili, to okoliczność taką należało uznać za wadę fizyczną okna. W przypadku okna

balkonowego przesuwne wada fizyczna sprowadzała się do jego nieprawidłowego montażu, co polegało – stosownie do treści prywatnej ekspertyzy z dnia 31 maja 2019 r. – na:

- wystawianiu lebków wkrętów mocujących prowadnicę górną, co powodowało zaczepianie się o nie wózka górnego i blokowanie przesuwu,
- zbyt słabym przykręceniu zderzaka dolnego, co doprowadziło do jego przesunięcia, a to mogło skutkować uszkodzeniem okucia,
- braku podparcia prowadnicy dolnej za pomocą specjalnych klocków lub listwy wspierającej, przez co cały ciężar skrzydła opierał się na prowadnicy,
- kolizji elementów zasuwownicy z profilem okiennym powodującym otarcie folii PCV.

M. S. stwierdził, że wielokrotnie, bezskutecznie wzywał stronę pozwaną do usunięcia wad w wypadku okna balkonowego przesuwne oraz wymiany okna na wolne od wad w odniesieniu do okna balkonowego ze szkleniem stałym. Wady występujące w obu oknach miały charakter istotny. Okno ze szkleniem stałym było zbyt niskie w stosunku do otworu montażowego,

w którym zostało zainstalowane. Użycie do jego montażu zbyt dużej ilości pianki montażowej wydatnie obniżyło jego właściwości termiczne i w dłuższej perspektywie czasowej mogło prowadzić do zawilgocenia wnętrza budynku. Mogło także okno to ulec wypaczeniu ze względu na montaż niezgodnie ze sztuką budowlaną albo nawet stać się niestabilne. W przypadku okna balkonowego przesuwne jego wady montażowe powodowały, że okno to nie domykało się prawidłowo, przez co jego swobodne użytkowanie był niemożliwe. Istotność wad potwierdziła także ekspertyza z dnia 31 maja 2019 r. Z tych względów powód uprawniony był do odstąpienia od umowy o roboty budowlane – wykończeniowe z dnia 30 lipca 2019 r.

Powód wyjaśnił, że dochodził od strony pozwanej zwrotu kwot, jakie zapłacił za wadliwe okna, w przypadku których odstąpił od umowy. Były to kwoty 2.026,84 zł w przypadku okna balkonowego ze szkleniem stałym oraz 5.163,00 zł w odniesieniu do okna balkonowego przesuwne, co łącznie dawało 7.178,94 zł. Ponadto dochodził zwrotu kwoty 600,00 zł stanowiącej poniesiony przez siebie koszt montażu wadliwych okien.

M. S. podał, że ze względu na rodzaj okien, z których każde ważyło po około 200,00 kg oraz sposób ich zamontowania, tj. zespolenie ich z budynkiem stanowiąc jego część składową dostarczenie przez niego okien stronie pozwanej było nadmiernie utrudnione. Wiązałoby się do dla niego z koniecznością zlecenia demontażu okien specjalizującemu się w tym zakresie przedsiębiorcy jak i z koniecznością zorganizowania specjalistycznego transportu. W związku z tym w takiej sytuacji wobec odstąpienia przez niego od umowy ciężący na nim obowiązek ograniczał się do udostępnienia stronie pozwanej okien w miejscu, w którym te okna się znajdowały, tj. w miejscowości B..

Powód podniósł, że w związku z odstąpieniem przez niego od umowy odszkodowanie z tym związane obejmowało zarówno koszt sporządzenia opinii z dnia 31 maja 2019 r. przez rzeczoznawcę przy Wojewódzkim Inspektoracie Inspekcji Handlowej w K. jak i koszty udzielonej powodowi pomocy prawnej na etapie przedsądowym. Opinia rzeczoznawcy pozwoliła powodowi potwierdzić istnienie wad rzeczy sprzedanej. Z kolei dzięki udzielonej pomocy prawnej M. S. poznał zakres przysługujących mu uprawnień. Dzięki temu odstąpił skutecznie od umowy. Gdyby powód wiedział o istnieniu wad i nie zawarłby umowy, to nie musiałby korzystać z żadnej z tych usług w celu realizacji przysługujących mu praw.

W końcowej części uzasadnienia pozwu M. S. podał, że na objęte pozwem roszczenie w kwocie 8.535,94 zł składały się:

- 2.026,84 zł tytułem zwrotu kosztów nabycia okna balkonowego ze szkleniem stałym,
- 5.163,10 zł tytułem zwrotu kosztów nabycia okna balkonowego przesuwne,
- 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów montażu okien,

- 500,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzonej na zlecenie powoda opinii,
- 246,00 zł tytułem udzielonej powodowi na etapie przedsądowym pomocy prawnej (k. 3 – 18).

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy w Brzesku stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowie Wydziałowi Gospodarczemu (k. 71).

Na podstawie odpisów dokumentów i wydruków dołączonych do pozwu oraz twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Tarnowie V Wydziału Gospodarczego w dniu 28 maja 2020 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał stronie pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., aby zapłaciła na rzecz powoda M. S. kwotę 8.535,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.535,94 zł od dnia 31 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.717,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.717,00 zł od dnia uprawomocnienia nakazu zapłaty do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw (k. 79).

W dniu 22 czerwca 2020 r. (data oddania przesyłki w placówce pocztowej operatora pocztowego obowiązanej do świadczenia usług powszechnych) strona pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, którego to odpis orzeczenia został doręczony stronie pozwanej w dniu 8 czerwca 2020 r., zaskarżając nakaz zapłaty w całości oraz zażądała oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na wstępie uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przyznała, że na podstawie zawartej z powodem w dniu 30 lipca 2018 r. umowy wyprodukowała i zamontowała na nieruchomości położonej w miejscowości B. stolarkę okienną.

Strona pozwana zarzuciła, że wbrew twierdzeniom powoda obydwa zakwestionowane przez M. S. okna zostały wykonane zgodnie z zamówieniem i zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez strony. Okna nie były obciążone wadami, za które odpowiedzialność można było przypisać stronie pozwanej.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podniosła, że produkcja okien na zamówienie poprzedza wykonanie pomiarów na miejscu, w którym okna mają być docelowo zamontowane. Oparcie się na danych pozyskanych od klienta w trakcie pomiaru jest standardem pomiarów wykonywanych w budynkach nie w pełni wykończonych, gdy ze względu na czas niezbędny do wyprodukowania i dostawy stolarki pomiarów dokonuje się na podstawie informacji o projektowanych, choć jeszcze nie uzyskanych parametrach, co zwykle dotyczy niewykonanej jeszcze na tym etapie wylewki. Strona pozwana nie miała przy tym ani możliwości ani przede wszystkim potrzeby ingerowania w jakikolwiek sposób w projekt budynku, wysokość i sposób rozmieszczenia okien, wymiar otworów okiennych i wysokość, na jakiej zostać miały okna wykonane w ścianach budynku. Dzięki stosowanej technologii strona pozwana jest w stanie wykonać okna o takich rozmiarach, jakie są potrzebne klientowi. Obojętne jest przy tym stronie pozwanej, czy okno będzie wyższe czy też niższe. Strona pozwana dokonuje bowiem obmiaru z natury a tam, gdzie nie osiągnięto stanu docelowego, np. co do wysokości wylewki, opiera się na danych docelowych podanych przez zamawiającego.

Strona pozwana zarzuciła, że nie mogła na ani na podstawie przepisów o rękojmi za wady ani na podstawie przepisów o gwarancji ponosić odpowiedzialności za podanie przez powoda błędne dane lub za dokonane przez powoda w trakcie realizacji zamówienia zmiany w stosunku do projektu i w stosunku do parametrów, na podstawie których zamówienie zostało przyjęte do realizacji ani też za uszkodzenia stolarki okiennej spowodowane jej nieprawidłową eksploatacją.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podała odnosząc się do zarzutów powoda sformułowanych wobec okna ze szkleniem stałym, że przed podpisaniem umowy dokonywany jest pomiar otworów według ich wymiarów rzeczywistych. Jedynie w odniesieniu do okien, które mają być montowane

w poziomie podłogi, dokonuje się dodatkowych ustaleń dotyczących wysokości podmurówki, przy czym strona pozwana nie narzuca tego parametru a jedynie przyjmuje do umowy na podstawie oświadczenia zamawiającego. Zapisy umowy dotyczące wylewki dotyczyły wyłącznie tych okien, które miały być instalowane w poziomie podłogi. Nie wszystkie okna wymagały przy tym wykonania podmurówki. Nie wszystkie również okna były instalowane w poziomie podłogi. Wysokość wylewki dla danego poziomu zwykle była jednakowa, jak w przypadku powoda 22,00 cm dla parteru i 12,00 cm dla piętra. Tak też ogólnie ujęta została w treści umowy na s. 4. Dla uniknięcia wątpliwości co do tego, które okno wymagało przygotowania podmurówki określonej wysokości, było to szczegółowo zaznaczone w załączniku numer 1 do umowy.

Strona pozwana zarzuciła, że postanowienia zawarte w pkt 8) na s. 4 umowy, na które powoływał się powód, dotyczyły wyłącznie okien instalowanych w poziomie podłogi i musiały być analizowane łącznie z treścią załącznika numer 1 czyli ofertą. W treści oferty informacja o wysokości podmurówki, którą należało wykonać, umieszczona została z osobna przy każdym oknie, którego ta kwestia dotyczyła. W treści oferty (...) informacja taka znajdowała się wpisana dużymi literami odnośnie okien zwymiarowanych.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podała, że w przypadku okna ze stałym szkleniem brak było takiej informacji. Świadczyło to o tym, że na tym etapie pomiaru otwór przewidziany dla tego okna był już wykonany i znajdował się powyżej poziomu planowanej podłogi. Nie było zatem mowy o jakichkolwiek planowanych zmianach jego rozmiaru. W przeciwnym wypadku zostałyby to zaznaczone w treści załącznika. Okno ze stałym szkleniem nie było przy tym przeznaczone do otwierania w szczególności nie stanowiło wyjścia na zewnątrz domu, co uzasadniałoby jego instalowanie na ściśle ustalonej wysokości, tj. w poziomie podłogi, żeby zapewnić komfort korzystania z niego.

Strona pozwana zarzuciła przy tym, że powód powinien był zwrócić uwagę na różnicę w pomiarze dwóch okien planowanych na tym samym poziomie budynku, tj. parterze, mierzonych jedno po drugim i naniesionych zarówno na treść karty pomiarowej jak i w treści oferty w sąsiednich pozycjach. Naniesienie w treści załącznika informacji o tym, dla którego okna konieczne było wykonanie jakichkolwiek prac, dotyczyło wylewki z wyraźnym wskazaniem założonych wysokości w sytuacji, gdy inna wysokość była przewidziana dla parteru a inna dla piętra domu. Wymagało jedynie pewnego namysłu i sprawdzenia, która pozycja, jakiego okna dotyczyła. Założyć zatem należało, że gdyby jakiegokolwiek ustalenia dotyczące zmiany wysokości otworu, w którym miało być montowane szklenie stałe, były dokonywane, to zostałyby to uwzględnione w treści tych dokumentów.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zaprzeczyła, aby wydawała powodowi zalecenia wykonania podcięcia podmurówki. Takie działanie byłoby niezrozumiałe, skoro jednocześnie do karty pomiarowej wpisano dane dla pierwotnego rozmiaru otworu. Strona pozwana nie mogła przy tym ponosić odpowiedzialności z tytułu rękopisem za wady w sytuacji zmian przeprowadzonych przez powoda w części dotyczącej stałego szklenia. Szklenie stałe zostało wykonane w sposób zgodny z umową i w wymiarze zamówionym przez powoda. W treści protokołu odbioru odnotowano przy tym fakt braku wykonania ciepłego montażu w związku z nieprzygotowaniem otworów okiennych, tj. brakiem otynkowania i zagruntowania oraz potwierdzono, że stałe szklenie zostało wykonane zgodnie z pomiarem. Powód nie kwestionował poprawności pomiaru, przyznał natomiast, że podcięcie zostało wykonane niepotrzebnie. Powód podpisał się przy tym pod protokołem i pod adnotacją bez żadnych uwag. Reklamacja została złożona dopiero po upływie 3 tygodni od przeprowadzenia odbioru, tj. 2 listopada 2018 r.

Strona pozwana zakwestionowała w dalszej części uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty prywatną opinię sporządzoną na zlecenie powoda jako niemiarodajną. Opinia ta została bowiem wydana wyłącznie na podstawie informacji przekazanych przez powoda, które nie były zgodne z prawdą.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zarzuciła, że chybione były zarzuty powoda dotyczące właściwości termicznych i niestabilności okna, skoro żadna z tych okoliczności nie wystąpiła. Ponadto powód nie zgłaszał od daty montażu okien w tym przez 2 okresy zimowe żadnych uwag i nie składał reklamacji w tym zakresie.

Strona pozwana naprowadziła w odniesieniu do zarzutów powoda do okna balkonowego przesuwne, że po sprawdzeniu zgłoszonej przez M. S. usterki uznała reklamację za nieuzasadnioną. Uszkodzenie nie było spowodowane

przyczyną tkwiącą w rzeczy. Wynikało z nieprawidłowego użytkownika okna, tj. zbyt gwałtownego i zbyt silnego szarpnięcia skrzydła drzwi. Skutkowało to naruszeniem odbojnika odpowiedzialnego za prawidłowe składanie się skrzydła podczas dojazdu do ramy. Doszło do przesunięcia odbojnika na długości około 3,00 cm. Było to uszkodzenie mechaniczne spowodowane przez użytkownika, za które strona pozwana nie ponosiła odpowiedzialności ani na podstawie przepisów o gwarancji ani na podstawie przepisów o rękojmi za wady fizyczne rzeczy. Z tego względu strona pozwana zaoferowała powodowi naprawę odpłatną.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zarzuciła dalej, że wbrew twierdzeniom pozwu i prywatnej opinii wszystkie elementy okna zostały wykonane i zainstalowane prawidłowo. Śruby zostały dokręcone w sposób prawidłowy.

Strona pozwana stwierdziła, że wobec podniesionych argumentów uznać należało, iż obie reklamacje złożone przez powoda były nieuzasadnione. Oświadczenie o odstąpieniu od umowy z kolei pozbawione było podstawy prawnej i jako takie bezskuteczne. Ponadto w odniesieniu do okna przesuwne go gdyby nawet uznać, że było ono obciążone wadą fizyczną, to wada ta nie była wadą istotną. Okucie stosunkowo łatwo można było naprawić i doprowadzić do pełnej funkcjonalności, co strona pozwana proponowała. Sporne natomiast było to, kto miałby ponieść koszty takiej naprawy. Także zatem z tego względu oświadczenie o odstąpieniu od umowy było bezskuteczne (k. 82 – 87).

W piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2021 r. stanowiącym replikę na sprzeciw od nakazu zapłaty M. S. zaprzeczył stwierdzeniom zawartym w sprzeciwie od nakazu zapłaty z wyjątkiem tych, które przyznane zostały w treści pozwu lub w piśmie procesowym powoda.

Powód odnosząc się do zarzutów związanych z oknem ze szkleniem stałym podał, że choć nie wszystkie okna instalowane były na poziomie podłogi

a zatem nie wszystkie wymagały podmurowania, to jednak w przypadku obu okien, tj. okna ze szkleniem stałym jak i okna balkonowego przesuwne go miały one zostać zamontowane równo z poziomem. Wymagały zatem podmurowania oraz zamontowania na takiej wysokości względem poziomu podłogi, by po wykonaniu wylewki dolna część zamontowanego okna była na równi z poziomem podłogi. Powód chciał przy tym, aby ze względów wizualnych i funkcjonalnych wszystkie okna balkonowe w więc podłużne sięgające do ziemi znajdujące się na parterze zainstalowane były na tym samym poziomie, co stronie pozwanej było wiadomo. Jeżeli zatem w umowie zostało zaznaczone, że wylewka będzie miała 22,00 cm, to również podmurowanie pod oknami powinno mieć taką właśnie wysokość. Tylko w takim przypadku okno byłoby zamontowane równo z poziomem podłogi.

M. S. podniósł, że w specyfikacji zawarta została informacja o konieczności wykonania podmurowania. Dotyczyła ona tych miejsc, gdzie podmurowania jeszcze nie było i dopiero należało je wykonać a budynek mieszkalny powoda był w budowie. Strona pozwana przyznała tymczasem w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że w wypadku otworu okiennego na okno ze szkleniem stałym podmurowanie już istniało. Skoro przy tym okno miało być zamontowane równo z poziomem podłogi a w umowie zostało wyraźnie przewidziane, że wylewka będzie miała 22,00 cm, to również podmurowanie musiało mieć 22,00 cm i taką też wysokość miało w rzeczywistości. Okoliczność, że w specyfikacji znalazła się adnotacja o konieczności wykonania podmurowania w odniesieniu tylko do niektórych okien nie była przy tym zastanawiająca dla powoda, lecz wynikała ze stanu budowy budynku mieszkalnego. W niektórych miejscach podmurowanie bowiem już istniało a w niektórych miejscach należało je wykonać. Także to, że pracownicy strony pozwanej poprosili o przycięcie podmurowania pod okno ze szkleniem stałym do wysokości 22,00 cm było zgodne z przyjętą

w umowie wysokością wylewki i założeniem, iż okno miało być zamontowane na równi z linią podłogi. Powód nie miał przy tym wykształcenia budowlanego ani wiedzy, jakie elementy lub ustalenia powinny być się znaleźć w tego typu dokumencie, a jakie mogły zostać pominięte. Działal przy tym jako konsument

i w zaufaniu do profesjonalisty, jakim była strona pozwana. Nie mógł przewidzieć, bo nie miał takiego obowiązku, że strona pozwana nakaże przycięcie podmurowania pod okno ze szkleniem stałym lecz nie uwzględni tego w wykonanych pomiarach.

Powód naprowadził, że wysokość podmurowania dla okna ze szkleniem stałym była co do zasady taka sama jak wysokość podmurowania innych znajdujących się na parterze okien, tj. 22,00 cm. Z kolei wszystkie okna na piętrze miały zgodnie z umową podmurowanie w wysokości 12,00 cm. W obu przypadkach, tj. poziomu parteru i piętra nie zależało to od tego, czy w specyfikacji znalazła się adnotacja o konieczności wykonania podmurowania czy też takiej adnotacji nie było. Nielogicznym przy tym i niezgodnym z przyjętymi założeniami byłoby więc zostawianie w wypadku okna ze szkleniem stałym podmurowania

o wysokości 25,00 cm. Takie okno znajdowałoby się znacznie wyżej od innych zamontowanych na parterze okien oraz powyżej poziomu podłogi. Wyjątkiem było zamontowane na parterze okno balkonowe przesuwne z podmurowaniem o wysokości 18,00 cm. W tym jednak wypadku pracownicy strony pozwanej popełnili błąd w ustaleniu wymiarów otworu okiennego. Gdy przybyli do budynku mieszkalnego powoda w celu zamontowania gotowego okna, okazało się, że otwór okienny był zbyt mały i okno w nim się nie mieściło pomimo tego, że pracownicy strony pozwanej dysponowali wszystkimi wymiarami okna jak i otworu okiennego. W związku z tym pracownicy strony pozwanej podcięli podmurowanie okna z 22,00 cm do 18,00 cm i zamontowali okno w tak poszerzonym otworze okiennym. Miało to jednak wpływ na jakość wykończenia całego domu.

Z uwagi na osadzenia okna przesuwne na wysokości zaledwie 18,00 cm na parterze powód mógł położyć wylewkę jedynie do wysokości 18,00 cm przy założeniu, że miała ona mieć wysokość 22,00 cm. W przeciwnym razie wylewka wystawałaby ponad dolny poziom okna balkonowego przesuwne. W efekcie w kilku miejscach na parterze budynku mieszkalnego M. S. powstał niezgodny z zasadami sztuki budowlanej próg a w przypadku schodów prowadzących na piętro pierwszy stopień miał wysokość 23,00 cm. Powinien tymczasem znajdować się na tej samej wysokości co pozostałe, tj. 18,00 cm. Do pomyłki doszło zatem po stronie pracowników strony pozwanej, którzy

w pierwszej kolejności wymierzili otwór okienny a następnie polecieli powodowi dostosowanie wysokości podmurowania do wysokości przewidzianej w umowie. Nie nanieśli jednak tej zmiany na wykonane wcześniej pomiary. W rezultacie gdy rozpoczęli montaż okna ze szkleniem stałym, okazało się, że było ono za małe na istniejący otwór okienny. Zamiast przy tym dopasować otwór okienny do wymiarów okna lub polecić wykonanie takiego zabiegu powodowi, podjęli decyzję o zamontowaniu i zamontowali okna niezgodnie ze sztuką budowlaną, tj. przy zastosowaniu warstwy pianki montażowej o grubości 8,00 cm przy standardzie wynoszącym 3,00 – 4,00 cm. Rozwiązanie takie obniżyło właściwości termiczne okna i mogło doprowadzić do zawilgocenia wnętrza budynku. Ponadto okno to z czasem mogło ulec wypaczeniu a nawet okazać się niestabilne. Stanowiło to wadę fizyczną.

M. S. stwierdził, że strona pozwana nie wykonała ciepłego montażu okna ze stałym szkleniem. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością twierdziła, że otwór okienny nie był do tego przygotowany. Powód podpisał przy tym protokół odbioru tak zamontowanego okna nie mając wiedzy fachowej z dziedziny budownictwa. Zakładał przy tym, że pracownicy strony pozwanej prawdziwie twierdzili, iż okno będzie można ocieplić w czasie późniejszym. Okazało się to jednak niemożliwe. Tzw. ciepły montaż mógł bowiem zostać wykonany tylko na etapie instalacji okna i nie było możliwości uzupełnienia tego w czasie późniejszym. Także z tego względu zważywszy na sposób zainstalowania okna ze szkleniem stałym montaż tego okna był niezgodny z zawartą pomiędzy stronami umową, co stanowiło wadę fizyczną rzeczy.

Powód podtrzymał swoje twierdzenia co do okna balkonowego przesuwne. Zarzucił przy tym, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej czym innym jest istotność wady a czym usuwalność wady. Usuwalność wady nie wyklucza bowiem zakwalifikowania wady jako istotnej.

M. S. zarzucił, że karta pomiarowa zawierająca rysunek i pomiar okna ze szkleniem stałym nie została podpisana ani przez powoda ani przez przedstawiciela strony pozwanej. Z kolei protokół odbioru okien został podpisany przez powoda, gdyż odbioru dokonywał sam a nie miał żadnej wiedzy w zakresie budownictwa. Nie widział niektórych usterek a pozostałym zakresie wierzył zapewnieniom pracowników strony pozwanej. Ostatecznie jednak mając wątpliwości co do sposobu wykonania montażu zwrócił się do specjalisty z dziedziny budownictwa z prośbą o konsultację i uczestnictwo w kolejnym spotkaniu na budowie. Doszło do tego spotkania już po podpisaniu protokołu odbioru. Specjalista ten wskazał pracownikom strony pozwanej szereg błędów

montażowych w odniesieniu zarówno do okna ze szkleniem stałym jak i do okna przesuwne. Także drugi specjalista, który sporządził pisemną opinię, potwierdził, że montaż okien był wadliwy (k. 125 – 131).

Na rozprawie w dniu 24 maja 2021 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych (k. 146 verte) na podstawie art. 458⁶. § 1. k.p.c. wobec zgłoszenia takiego wniosku w pozwie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 19 października 2021 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie pozostawił bez rozpoznania pismo pełnomocnika powoda z dnia 16 sierpnia 2021 r. w zakresie obejmującym zmianę żądania pozwu mając na uwadze treść art. 505⁴. § 1. zd. I. k.p.c. (k. 240 verte).

II

Stan faktyczny sprawy w części należało przyjąć jako bezsporny.

Bezsporne było to, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadziła działalność gospodarczą w zakresie m. in. produkcji wyrobów dla budownictwa, zakładania stolarki okiennej oraz wykonywania pozostałych robót budowlano – wykończeniowych (k. 3 – 18, wydruk informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 23 września 2019 r. – k. 22 – 27).

Strony zgodnie przyznały, że M. S. jako zamawiający zawarł w dniu 30 lipca 2018 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością jako wykonawcą umowę, której przedmiotem było wyprodukowanie i zamontowanie w budynku mieszkalnym w miejscowości B. stolarki okiennej (k. 3 – 18, k. 83 – 87, odpis umowy z dnia 30 lipca 2018 r. – k. 26 – 27 wraz z odpisami załączników – k. 28 – 30, przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272).

Nie było sporu co do tego, że umowa obejmowała wyprodukowanie i montaż okien w powstającym budynku mieszkalnym M. S. (k. 3 – 18, odpis umowy z dnia 30 lipca 2018 r. – k. 26 – 27 wraz z odpisami załączników – k. 28 – 30, odpis oferty numer (...) – 18, przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272).

Strony nie spierały się co do tego, że pomiarów w budynku mieszkalnym M. S. przed montażem okien dokonały osoby działające na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (k. 3 – 18, k. 83 – 87, odpis karty pomiarowej – k. 90 – 92, częściowo zeznania świadka J. P. – k. 148 verte – 150, częściowo zeznania świadka Ł. C. – k. 240 verte – 241 verte).

Strony zgodne były co do tego, że zawarta przez nie umowa została wykonana, w następstwie czego stolarka okienna została zamontowana w budynku mieszkalnym M. S. (k. 3 – 18, k. 83 – 87, k. 125 – 131, odpis faktury VAT numer (...) z dnia 31 lipca 2017 r. – k. 31, odpis protokołu odbioru z dnia 20 października 2018 r. – k. 94).

Poza sporem było to, że koszt nabycia okien wyniósł 20.400,00 zł a koszt robocizny w postaci montażu okien wyniósł 5.200,00 zł (k. 3 – 18, odpis oferty – k. 32 – 38).

Bezsporne było to, że koszty okna ze stałym szkleniem wyniósł 2.026,84 zł zaś koszt okna przesuwne opiewał na kwotę 5.163,10 zł (k. 3 – 18, odpis oferty – k. 32 – 38).

Strony zgodnie przyznały, że M. S. zgłosił reklamacje dotyczące dwóch okien w swoim budynku mieszkalnym zamontowanych na podstawie zawartej przez strony umowy (k. 3 – 18, k. 83 – 87, k. 125 – 131, wydruk protokołu reklamacyjnego z dnia 2 listopada 2018 r. – k. 39, odpis pisma z dnia 14 listopada 2018 r. k. 40 – 41, odpis protokołu reklamacyjnego z dnia 10 grudnia 2018 r. – k. 42, odpis pisma z dnia 24 stycznia 2019 r. – k. 43, odpis pisma – k. 44, odpis pisma z dnia 15 lutego 2019 r. – k. 45, wydruk pisma z dnia 24 kwietnia 2019 r. – k. 46, odpis pisma z dnia 2 maja 2019 r. – k. 47).

Strony nie spierały się co do tego reklamacje zgłoszone przez M. S. nie zostały uznane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (k. 3 – 18, k. 83 – 87, odpis pisma z dnia 14 listopada 2018 r. k. 40 – 41, odpis pisma z dnia 24 stycznia 2019 r. – k. 43, odpis pisma – k. 44, odpis pisma z dnia 15 lutego 2019 r. – k. 45, wydruk pisma z dnia 24 kwietnia 2019 r. – k. 46, odpis pisma z dnia 2 maja 2019 r. – k. 47).

Sąd Rejonowy w Tarnowie ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Przed wykonaniem stolarki okiennej oraz montażem wykonane zostały w dniu 24 lipca 2018 r. pomiary otworów okiennych, na podstawie czego powstała karta pomiarowa.

Dowód: karta pomiarowa – k. 90 – 92.

Pomiary zostały przeprowadzone przez J. P. i jego pracowników. J. P. był podwykonawcą (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Dowód: częściowo zeznania świadka J. P. – k. 148 verte – 150; częściowo zeznania świadka Ł. C. – k. 240 verte – 241 verte .

Pomiary zostały wykonane przy pomocy urządzenia laserowego. Pomiary wykonywane były w ciągu około godziny.

W trakcie pomiarów otworów okiennych w budynku mieszkalnym M. S. nie było jeszcze wykonanych wylewek zarówno na parterze jak i na piętrze.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; częściowo zeznania świadka J. P. – k. 148 verte – 150; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272.

W budynku mieszkalnym M. S. docelowo miała zostać położona na parterze wylewka na wysokość 22,00 cm.

Dwa okna, tj. przesuwne i ze stałym szkleniem miały zostać zamontowane na poziomie podłogi. Z tego względu osoby dokonujące pomiarów poleciły wykonać podcięcie podmurowania pod okno ze szkleniem stałym i zaznaczyli na ścianie poziom, do którego należało podcięcie dokonać. Takie podcięcie zostało wykonane po pomiarach.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272.

W miejscu, gdzie miało zostać zamontowane okno przesuwne, w chwili wykonywania pomiarów nie było podmurowania. Osoby wykonujące pomiar znaczyły poziomy, do których podmurowanie miało zostać wykonane w zależności od rodzaju okna przesuwne, jakie miało zostać zmontowane.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte.

Umowa została zawarta na podstawie uprzednio przedstawionej M. S. oferty.

Ofertą objętych zostało łącznie 12 okien w tym jedno okno o wymiarach 1.760,00 mm na 2.230,00 mm za cenę 1.876,70 zł „netto”, tj. 2.026,84 zł „brutto” i o wadze 190,50 kg oraz okno przesuwne o wymiarach 2.450,00 mm (tj. 2 x 1.225,00 mm) na 2.310,00 mm za cenę 4.870,65 zł „netto”, tj. 5.163,10 zł „brutto” o wadze 226,10 kg.

W przypadku drugiego z okien w ofercie znalazło się stwierdzenie „22 cm wylewki na gotowo – wykonać podmurowanie zmiana kierunku otwierania”.

Zgodnie z treścią oferty wynagrodzenie za wyprodukowanie okien wynosiło 20.400,00 zł zaś wynagrodzenie za osadzenie okien w technologii tzw. ciepłego montażu opiewało na kwotę 5.200,00 zł.

Dowód: odpis oferty numer (...) – 18 – k. 32 – 38.

W dniu 30 lipca 2018 r. M. S. jako zamawiający zawarł

z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością jako wykonawcą umowę, na podstawie której zamawiający zlecił, a wykonawca zobowiązał się do wykonania usługi budowlanej (usługi remontowo – budowlanej) polegającej na instalacji stolarki w budynku mieszkalnym zgodnie z załącznikiem numer 1 do umowy [§ 1. ust. 1. umowy z dnia 30 lipca 2018 r.].

Zakres robót objętych umową z dnia 30 lipca 2018 r. określał załącznik nr 2 do umowy [§ 1. ust. 1. pkt 1) umowy].

Zgodnie z § 1. ust. 1. pkt 2) umowy wykonawca zobowiązał się dostarczyć materiały niezbędne do wykonania przedmiotu umowy na własny koszt na adres realizacji zamówienia [§ 1. ust. 1. pkt 2) umowy].

Stosownie do treści § 1. ust. 1. pkt 4) umowy zamawiający zobowiązał się do przygotowania placu budowy oraz przygotowania otworów okiennych w celu instalacji stolarki objętej mniejszą umową według wytycznych wykonawcy [§ 1. ust. 1. pkt 4) umowy].

W § 1. ust. 1. pkt 7) umowy jako miejsce wykonania usługi strony wskazały działkę numer (...) w miejscowości B. (...) [§ 1. ust. 1. pkt 7) umowy].

W § 2. umowy strony uzgodnił wynagrodzenie za wykonanie umowy określając je na łączną sumę „brutto” 25.600,00 zł wraz z VAT 8,00 % [§ 2. ust. 1. umowy].

W myśl § 6. ust. 1. umowy strony uzgodniły, że zamawiający mógł podnosić roszczenia z tytułu rękojmi lub gwarancji dopiero w chwili uiszczenia w pełnej kwocie wynagrodzenia za wykonane dzieło wraz z odsetkami karnymi za opóźnienie [§ 6. ust. 1. umowy].

Zgodnie z umową reklamacje pod rygorem nieważności powinny być zgłaszane w formie pisemnej z podaniem opisu uszkodzenia/awarii w punkcie sprzedaży lub bezpośrednio na adres serwisu podany na stronie wykonawcy [§ 6. ust. 2. umowy].

Warunkiem przyjęcia zgłoszenia reklamacyjnego było udokumentowanie przez kupującego numerów faktury i zamówienia oraz terminu realizacji [§ 6. ust. 3. umowy].

W treści umowy zamawiający złożył oświadczenie, zgodnie z którym podał, że zapoznał się z warunkami gwarancji dostępnymi na stronie (...) lub bezpośrednio w biurze handlowym wykonawcy i że były dla niego zrozumiałe i czytelne [§ 6. ust. 4. umowy].

W sprawach nieuregulowanych postanowieniami umowy znajdowały zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego [§ 7. ust. 3. umowy].

W jednym z załączników do umowy z dnia 30 lipca 2018 r. znalazło się stwierdzenie, zgodnie z którym wysokość wylewek w miejscu osadzenia okien balkonowych określono na 22,00 cm w przypadku parteru i 12,00 cm w przypadku piętra.

Dowód: odpis umowy z dnia 30 lipca 2018 r. – k. 26 – 27 wraz z odpisami załączników do umowy – k. 28 – 30.

W dniu 31 lipca 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła M. S. fakturę VAT numer (...) na kwotę 23.703,70 zł „netto”, tj. 25.600,00 zł „brutto” tytułem robót związanych z montażem stolarki budowlanej. M. S. zapłacił całą kwotę objętą fakturą VAT wystawioną przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Dowód: odpis faktury VAT numer (...) z dnia 31 lipca 2018 r. – k. 31.

Okno przesuwne w chwili montażu okazało się za duże i nie mieściło się w przeznaczonym na nie otworze okiennym. Montażysty, którzy je przywieźli, chcieli podciąć podmurowanie o 4,00 cm. Montażysty zaznaczyli przy tym na ścianie poziom, to którego należało wykonać podcięcie.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 271.

Takie podcięcie zostało wykonane.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; częściowo zeznania świadka Ł. C. – k. 240 verte – 241 verte ; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272.

Okno przesuwne zostało zamontowane bez listwy podpierającej, a zamiast tego zostało osadzone na piance montażowej.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte .

Okno przesuwne zostało zamontowane praktycznie na podmurówce przy zastosowaniu znikomej ilości pianki.

Dowód: częściowo zeznania świadka J. P. – k. 148 verte – 150; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272.

Po montażu okna przesuwne nie można było swobodnie otworzyć. Jeśli zaś już doszło przesunięcia okna w celu jego otwarcia, to trudno było je zamknąć z powrotem.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 272.

Okno ze szkleniem stałym przywieszona na montaż okazało się zbyt niskie. Pomimo to okno to zostało zamontowane.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte ; częściowo zeznania świadka J. P. – k. 148 verte – 150; przesłuchanie powoda M. S. – k. 269 verte – 271.

Okna nie zostały także zamontowane w standardzie tzw. ciepłego montażu. Osoby, które przyjechały w celu zamontowania okien, stwierdziły, że otwory okienne nie zostały przygotowane pod taki rodzaj montażu.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 147 – 148 verte .

Okna objęte umową z dnia 30 lipca 2017 r. zostały zamontowane w budynku mieszkalnym M. S.. Sporządzony został protokół odbioru usługi polegającej na montażu okien. W treści protokołu M. S. potwierdził poprawność wykonania montażu. Wniósł jednak zastrzeżenia dotyczące braku wykonania tzw. ciepłego montażu, co nastąpiło w uwagi brak odpowiedniego przygotowania otworów okiennych, tj. z uwagi na brak otynkowania i zagruntowania.

Dowód: odpis protokołu odbioru usługi z dnia 20 października 2018 r. – k. 94.

W dniu 2 listopada 2018 r. M. S. zgłosił reklamację. W treści protokołu reklamacyjnego stwierdził, że okno ze stałym szkleniem zostało nieprawidłowo zmierzone, gdyż zgodnie z pomiarami podmurowanie pod okna na parterze miało wynosić 22,00 cm zaś na piętrze 12,00 cm. M. S. stwierdził również, że wymiary podmurowania były zgodne z wymiarami, które zostały zapisane w umowie.

Dowód: wydruk protokołu reklamacyjnego numer (...) – k. 39.

W odpowiedzi na reklamację z dnia 2 listopada 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w piśmie z dnia 14 listopada 2018 r. skierowanym do M. S. poinformowała, że na karcie pomiarowej miała zostać podana wysokość otworu stałego szklenia jako 2270,00 mm i do tego otworu zostało dopasowane okno o wysokości 2230,00 mm.

Zgodnie z normami odliczono 40,00 mm jako luz montażowy. Na karcie pomiarowej nie było adnotacji dotyczącej tego, jakoby M. S. miał powiększać wspomniany wyżej otwór okienny.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością ponadto oświadczyła, że w tym samym pomieszczeniu zostało zamontowane okno tarasowe o wymiarze otworu 2530,00 mm po odjęciu wysokości warstwy podłogowej na gotowo i do tego otworu zostało zamontowane okno o wysokości 2350,00 mm zatem te dwa otwory okienne nie miały takiej samej, nawet zbliżonej wysokości podczas pomiaru stolarki okiennej.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła dalej, że po zainstalowaniu okien M. S. nie zgłaszał żadnych uwag co do złej wysokości stałego szklenia potwierdzając poprawność wykonanych prac swoim podpisem na protokole odbioru usługi w dniu 11 października 2018 r.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podała w swoim piśmie, że podczas składania zamówienia w salonie firmowym M. S. miał również nie zwrócić uwagi na wymiar stałego szklenia czy też choćby na to, że planował powiększyć nieznacznie otwór już we własnym zakresie.

Dowód: odpis pisma z dnia 14 listopada 2018 r. – k. 40 – 41.

W dniu 10 grudnia 2018 r. M. S. zgłosił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością reklamację, która dotyczyła awarii okucia w oknie przesuwным.

Dowód: wydruk protokołu reklamacyjnego numer (...) – k. 42.

W piśmie z dnia 24 stycznia 2019 r. skierowanym do M. S. w odpowiedzi na reklamację objętą protokołem reklamacyjnym z dnia 10 grudnia 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wskazała, że w wyniku wizyty serwisanta stwierdzono uszkodzony górny element okucia okna przesuwного (rozwórka górna). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła, że przyczyną uszkodzenia było niepoprawne użytkowanie okna poprzez zbyt szybkie domykanie skrzydła, co spowodowało przesunięcie odbojnika, który odpowiedzialny był za prawidłowe składanie się skrzydła podczas dojazdu w ramę. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła, że w związku z powyższym reklamacja na okucie przesuwne była nieuzasadniona. Usterka była uszkodzeniem mechanicznym, które nie podlegało gwarancji i mogło zostać usunięte odpłatnie.

Dowód: odpis pisma z dnia 24 stycznia 2019 r. – k. 43.

Odpowiadając na pismo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 15 lutego 2019 r. M. S. oświadczył w piśmie, które zatytułował „reklamacja z tytułu odpowiedzialności producenta / sprzedawcy za niezgodność towaru z umową”, że nie zgadzał się ze stanowiskiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. M. S. domagał się doprowadzenia stanu okien do właściwego i umożliwiającego właściwe użytkowanie zakupionego towaru. Stwierdził, że nowe okna, które uległy awarii w czasie niedługim po zakupie, winny działać prawidłowo przez cały okres udzielonej gwarancji i rękojmi. M. S. powołał się na dwuletni okres rękojmi i stwierdził, że wszelkie usterki powstałe w nabytym towarze obciążały (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Stwierdził, że w przypadku odmowy uwzględnienia reklamacji rozważy możliwość odstąpienia od nabycia towaru.

Dowód: odpis pisma – k. 44.

W piśmie z dnia 15 lutego 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła, że nowe okna, które nabył M. S. działać miały prawidłowo przez cały okres gwarancji pod warunkiem poprawnej eksploatacji i konserwacji okuć. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podała w swoim piśmie, że w przypadku okna nabytego przez M. S. okucie (odbojnik) został znacznie przesunięty przez zbyt szybkie lub mocne domykanie skrzydła, co doprowadziło do uszkodzenia górnego elementu okucia. Nie była to przy tym wada produkcyjna lecz efekt niewłaściwej eksploatacji.

Dowód: odpis pisma z dnia 15 lutego 2019 r. – k. 45.

W piśmie z dnia 24 kwietnia 2019 r. M. S. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do usunięcia wady i przywrócenia konstrukcji do zgodności z umową poprzez zainstalowanie nowego okna bez wad w terminie 4 tygodni od dnia dostarczenia pisma. M. S. wskazał, że w przypadku przekroczenia określonego terminu lub braku zobowiązania do przywrócenia konstrukcji do zgodności z umową, zleci naprawę zastępczą innemu podmiotowi na koszt (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Dowód: wydruk pisma z dnia 24 kwietnia 2019 r. – k. 46.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w piśmie z dnia 2 maja 2019 r. skierowanym do M. S. odpowiadając na pismo M. S. podała, że iż zgodnie ze zgłoszeniem reklamacyjnym z dnia 11 grudnia 2018 r. doszło jedynie do zgłoszenia awarii okucia w oknie przesuwным. Nie zostało przy tym zgłoszone żadne żądanie ani nie został wskazany sposób załatwienia reklamacji. Powołując się na opinię swojego pracownika (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podała, że przyczyną awarii okucia było tylko i wyłącznie uszkodzenie mechaniczne spowodowane niewłaściwym użytkowaniem. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością poinformowała, że jeżeli M. S. nie zgadzał się z jej stanowiskiem, miał prawo wezwać rzeczoznawcę, który mógł potwierdzić lub zanegować pogląd (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Dowód: odpis pisma z dnia 2 maja 2019 r. – k. 47.

M. S. zwrócił się do rzeczoznawcy Państwowej Inspekcji Handlowej w K. w zakresie technologii drewna i meblarstwa o wydanie opinii dotyczącej ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych zamontowanych w miejscowości B. w budynku mieszkalnym na działce numer (...).

Ekspertyza została wykonana przez W. M.. W. M. stwierdził po wykonaniu oględzin okien, że okno ze stałym szkleniem miało nieprawidłowy wymiar o 80,00 mm. Różnica była efektem pomyłki w wykonaniu pomiaru. Ekspert uznał tę wadę za nieusuwalną, której zniwelowanie mogło nastąpić tylko przez wymianę okna ze stałym szkleniem na nowe.

Rzeczoznawca powołany przez M. S. stwierdził, że drzwi przesuwne nie działały prawidłowo. Okoliczność ta była efektem kilku czynników:

- łożki wkrętów mocujących prowadnicę górną wystawały, co powodowało zaczepianie się o nie wózka górnego i blokowanie przesuwu; wystawienie łożków wkrętów rzeczoznawca uznał za niedopuszczalne i za wadę konstrukcyjną usuwalną;
- zderzak dolny został przesunięty w trakcie zamykania, co rzeczoznawca uznał za niedopuszczalne; w ocenie eksperta zbyt słabe przykręcenie zderzaka spowodowało jego przemieszczenie, a to mogło skutkować uszkodzeniem okucia, gdyż moment zetknięcia się ze zderzakiem dolnym i górnym powinien nastąpić jednocześnie;
- brak podparcia prowadnicy dolnej za pomocą specjalnych klocków lub listwy wspierającej, przez co cały ciężar skrzydła opierał się na prowadnicy, przy czym podparcia rzeczoznawca uznał za wadę istotną usuwalną;
- w wyniku nieprawidłowego działania drzwi doszło do obtarcia profili PCV a obtarcie nastąpiło na skutek kolizji elementów zasuwownicy z profilem okiennym; ekspert uznał tę usterkę za wadę estetyczną nieusuwalną.

We wnioskach rzeczoznawca powołany przez M. S. stwierdził, że błąd pomiarowy otworów okiennych skutkowało nieprawidłowym wymiarem okna ze stałym szkleniem. Wady wykonania drzwi przesuwnych w postaci wystających łożków wkrętów, nieprawidłowym przykręceniu zderzaka dolnego oraz błąd montażowy polegający na braku podparcia dolnej prowadnicy doprowadziły do uszkodzenia okucia. Wady te były wadami konstrukcyjnymi

i montażowymi. Ekspert powołany przez M. S. stanął na stanowisku, że uszkodzenie nie powstało w wyniku nieprawidłowego użytkowania okna.

Dowód: odpis opinii sporządzonej w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. wraz z wydrukami fotografii – k. 48 – 56.

M. S. poniósł koszty w kwocie 500,00 zł tytułem wynagrodzenia za konsultację techniczną i opracowanie opinii technicznej dotyczącej okien sporządzonej przez W. M..

Dowód: wydruk faktury VAT z dnia 31 maja 2019 r. – k. 66.

W wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną w dniu 17 czerwca 2019 r. M. S. powołując się na wyniki prywatnej opinii rzeczoznawcy wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do wymiany okien i zwrotu kosztów rzeczoznawcy jak i swojego pełnomocnika.

Dowód: wydruk wiadomości przesłanej na pocztą elektroniczną w dniu 17 czerwca 2019 r. – k. 57.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w swoim piśmie kierowanym do M. S. uznała przesłaną jej przez M. S. ekspertyzę za niewiarygodną zarzucając, że została sporządzona przez rzeczoznawcę nieuprawnionego, tj. rzeczoznawcę od mebli drewnianych nie zaś od stolarki otworowej. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zaprzeczyła ustaleniom oraz wnioskom poczynionym przez powołanego przez M. S. eksperta.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła, że było prawdą to, że okno stałe miało nieprawidłowy wymiar, gdyż zostało dopasowane i wykonane zgodnie ze stanem faktycznym na budowie. Pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy byli na miejscu, nie stwierdzili wystających poza szynę prowadzącą łąbków wkrętów. Zdaniem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zderzak został przykręcony za pomocą 2 śrub kontrujących, które zostały mocno dokręcone, o czym świadczył głęboki ślad w szynie prowadzącej.

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdziła, że obtarcie, które powstało w wyniku kolizji okucia z oknem, było efektem niewyregulowanego i użytkowanego okna, które przez dłuższy czas eksploatacji doprowadziło do uszkodzenia okleiny.

Dowód: wydruk pisma – k. 58.

W piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. pełnomocnik M. S. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 30 lipca 2018 r. zwartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w części dotyczącej dwóch okien, tj. okna ze szkleniem stałym (wskazanego w pozycji nr 2 oferty (...) stanowiącej załącznik do umowy) o wartości 2.026,84 zł i okna przesuwne (wskazanego w pozycji nr 3 oferty (...) stanowiącej załącznik do umowy) o wartości 5 163,10 zł.

W związku ze złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy pełnomocnik M. S. zażądał, aby (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w terminie 10 dni od otrzymania pisma zwróciła M. S. kwotę 7.189,94 zł tytułem zwrotu kosztów nabycia wskazanych dwóch okien, kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów montażu okien objętych oświadczeniem o odstąpieniu od umowy, kwotę 500,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę powołanego przez M. S., który to ekspert potwierdził wadliwość okien oraz kwotę 246,00 zł tytułem zwrotu kosztów udzielonej pomocy prawnej.

Pełnomocnik M. S. poinformował, że wadliwe okna (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością powinna odebrać po ich wcześniejszym zdemontowaniu we wskazanym terminie 10 dni z miejsca ich montażu, tj. z miejscowości B..

Dowód: odpis pisemnego oświadczenia z dnia 12 sierpnia 2019 r. o odstąpieniu od umowy – k. 59 – 62.

Pisemne oświadczenie zostało przesłane na adres (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością listem poleconym w dniu 14 sierpnia 2019 r.

Dowód: odpis strony z książki nadawczej – k. 64.

Pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 30 lipca 2018 r. zostało doręczone w dniu 20 sierpnia 2019 r.

Dowód: wydruk ze strony internetowej systemu śledzenia przesyłek „Poczty Polskiej S.A.” – k. 65.

M. S. poniósł koszty udzielonej mu pomocy w ramach obsługi prawnej oraz wysłanej w ramach obsługi prawnej korespondencji w łącznej kwocie 246,00 zł.

Dowód: wydruk faktury VAT numer (...) z dnia 11 września 2019 r. – k. 67.

W piśmie z dnia 5 września 2019 r. pełnomocnik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odnosząc się do pisemnego oświadczenia o częściowym odstąpieniu od umowy z dnia 30 lipca 2018 r. stwierdził, że reklamacja zgłoszona przez M. S. była niezasadna.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podtrzymała swoje zarzuty w odniesieniu do twierdzeń M. S. i przedłożonej przez niego opinii. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uznała, że nie istniały podstawy do odstąpienia od umowy w jakimkolwiek zakresie. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pozwana stwierdziła, że stolarka została wykonana i dostarczona w sposób prawidłowy a jako wykonawca nie ponosiła odpowiedzialności za nieprzygotowanie miejsca montażu w sposób zgodny z umową, w tym za wykonanie podmurowania w wysokości innej niż umówiona.

Dowód: odpis pisma z dnia 5 września 2019 r. – k. 68.

Okno ze szkleniem stałym zamontowane w budynku mieszkalnym M. S. dotknięte było wadami montażowymi, które polegały na tym, że montaż okna nastąpił:

- 1) przy zbyt dużej odległości dolnej ramy ościeżnicy od podmurowania (dolna rama ościeżnicy została osadzona na piance izolacyjnej o grubości około 5,00 cm)
- 2) bez zastosowania klocków podporowych,
- 3) bez przymocowania dolnej belki ościeżnicy do podłoża podmurowania.

Maksymalny wymiar szczeliny pomiędzy ościeżnicą okienną a ościeżem nie powinien przekraczać 40,00 mm a przy stosowaniu pianek jednoskładnikowych, a taka została użyta do montażu okna z szkleniem stałym, wymiar ten nie powinien przekraczać 30,00 mm.

Przy zbyt dużym dystansie pomiędzy oknem a progiem podpierającym nie było możliwości wykonania prawidłowego połączenia okna z progiem, co z czasem doprowadzi do utraty szczelności połączenia i powstania ubytków w wypełnieniu przestrzeni.

Dolna belka ościeżnicy okiennej powinna zostać podparta stałymi podporami w postaci klocków podpierających, przy czym klocki podporowe powinny zostać umieszczone centralnie pod elementami pionowymi ościeżnicy i słupków. Brak klocków podpierających powodował będzie odkształcanie się ramiaka ościeżnicy lub nierówne osiadanie ościeżnicy zawieszonych wyłącznie na kotwach montażowych. Okno ze stałym szkleniem o ciężarze 190,50 kg zostało „zawieszone” na kotwach montażowych, co doprowadzi z czasem do trwałych odkształceń konstrukcji okna.

Brak mocowania dolnej belki ościeżnicy do podłoża podmurowania w sytuacji istnienia dystansu 5,00 cm pomiędzy konstrukcją okna i belki mocującej

a podmurowaniem oznaczał, że wkręty czy też dyble mocujące poddawane są zginaniu pochodzącemu od sił działających prostopadle do powierzchni okna (np. w postaci parcia wiejącego wiatru), co w przypadku wadliwego montażu

z czasem spowoduje rozerwanie połączeń warstwy termoizolacji na styku z oknem albo murem i w konsekwencji wywoła przenikanie w ten obszar zimna i wilgoci zewnętrznej.

Okno przesuwne dotknięte było wadami montażowymi, użytkowymi i estetycznymi w postaci:

- 1) nieprawidłowego montażu polegającego na osadzeniu okna w zbyt małym otworze okiennym,
- 2) nieprawidłowego działania mechanizmu zamykania okna,
- 3) braku pionowości słupków skrzydła okna,
- 4) deformacji przestrzennej okna polegającej na nie tworzeniu przez elementy okna jednej płaszczyzny.
- 5) braku równomiernego przylegania uszczelki okiennych,
- 6) zadrapań i obtarć na profilach okna wykonanych z PCV.

Okno przesuwne zostało osadzone w zbyt małym otworze okiennym. Przestrzeń dylatacyjna pomiędzy dolnym ramiakiem ościeża a progiem podpierającym wynosiła zaledwie około 1,00 cm zamiast minimum 2,00 cm czy też, co byłoby optymalne, 2,50 cm.

Zbyt mała szerokość dylatacyjna powodowała powstawanie deformacji okna, których pierwotną przyczyną były naprężenia wywołane rozszerzalnością termiczną PCV.

Deformacje okna przejawiały się w odchyleniu od pionu słupka skrzydła, beczkowatego wygięcia słupka, braku jednej płaszczyzny tworzonej przez elementy okna i nierówności uszczelki. W konsekwencji deformacje doprowadziły do nieprawidłowego działania mechanizmu zamykania okna oraz trudności w otwarciu okna. Mechanizm zamykania był nieprawidłowy do tego stopnia, że do zamknięcia okna wymagany był udział dwóch osób: jednej zamykającej okno od strony wewnętrznej i dociskającej okno przy dolnej ramie oraz drugiej po zewnętrznej stronie okna dociskającej okno w części środkowej.

Pomiar równości słupka skrzydła okna przesuwne wskazywał na odchylenie niemal 1,00 cm na odcinku o długości 2,00 m, podczas gdy odchylenie to nie powinno przekraczać 1,5 mm na długości 1,00 m i nie więcej niż 3,00 mm łącznie na całej długości elementu.

Elementy okna przesuwne w części środkowej nie tworzyły jednej płaszczyzny, co oznaczało, że doszło do deformacji przestrzennej okna.

Okno przesuwne miało ponadto nierówno przylegającą przy skrzydle uszczelkę.

Zadrapania na profilach okna przesuwne mogły powstać w wyniku użytkowania okna w tym w związku z trudnościami przy jego zamykaniu. Zadrapania te były widoczne z odległości 1,00 m od strony wewnętrznej.

Otwór okienny pod okno ze szkleniem stałym został w sposób nieprawidłowy pomierzony i był zbyt duży w celu zamontowania w nim tego okna. Odległość pomiędzy dolnym ramiakiem okna a podmurowaniem obciętych z wysokości około 25,00 cm do wysokości około 22,00 cm wynosiła aż 8,00 cm. Niezależnie od podcięcia podmurowania z 25,00 cm na 22,00 cm otwór okienny był zbyt duży na montaż okna ze szkleniem stałym.

Okno ze szkleniem stałym zostało przy tym zamontowane bez zachowania standardu tzw. ciepłego okna, tj. bez zastosowania warstwy paraizolacyjnej po wewnętrznej stronie okna oraz bez zastosowania warstwy termoizolacyjnej po zewnętrznej stronie okna. Nie było przy tym możliwości po wykonaniu tynków wewnętrznych oraz zewnętrznych

na szpaletach okiennych możliwości doprowadzenia zamontowanego okna do standardu „ciepłego montażu” bez demontowania okna i ponownego wykonania prac.

Przyczyną nieprawidłowego montażu okien w tym okien objętych żądaniem pozwu było działanie wykonawcy, który powinien był rozpoznać braki w dopasowaniu rozmiarów okien oraz otworów okiennych i odstąpić od montowania okien w niedopasowanych otworach okiennych. Działanie wykonawcy było sprzeczne zarówno z ogólnymi zasadami montażu okien jak i z samą instrukcją montażu okien (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której znajdowało się polecenie sprawdzenia przed montażem okien wymiarów otworów okiennych.

Dowód: pismna opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa z czerwca 2021 r. – k. 160 – 179; pismna opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa z października 2022 r. – k. 275 – 285.

Wspólną przyczyną powstania zasadniczych wad w obu oknach, tj. oknie ze szkleniem stałym oraz w oknie przesuwным było błędne ustalenie wymiarów okien podczas pierwszego pomiaru, z którego sporządzona została karta pomiarowa. Wymiary powinny były uwzględniać przestrzenie dylatacyjne, tj. przerwy o szerokości od 1,50 cm do 3,00 cm pomiędzy murami ościeży a ościeżnicami okien w zależności od konstrukcji, wymiarów okien ich kolorystyki i ekspozycji na słońce.

W odniesieniu do okien balkonowych na parterze wymiary okien zostały ustalone bez wymaganej przerwy dystansowej pomiędzy dolną ramą ościeżnicy a progiem, która powinna wynosić około 2,00 cm.

Podmurowanie pod okno ze stałym szkleniem zostało wykonane na wysokość około 18,00 cm, podmurowanie pod okno przesuwne zostało wykonane na wysokość około 18,00 cm, z kolei podmurowanie pod okna balkonowe na poddaszu zostało wykonane na wysokość około 12,00 cm.

Korzy montażu okna ze szkleniem stałym wynosił:

- 319,20 zł w przypadku montażu w zwykłym standardzie
- 638,40 zł w standardzie „ciepłego montażu”.

Korzy montażu okna przesuwного wynosił:

- 730,80 zł w przypadku montażu w zwykłym standardzie
- 1.111,60 zł w standardzie „ciepłego montażu”.

Dowód: pismna opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa z października 2022 r. – k. 275 – 285.

Powyższy stan faktyczny sprawy w części sąd uznał w części za bezsporny na podstawie art. 229. k.p.c.

Otóż strony zgodnie przyznały, że M. S. jako zamawiający zawarł w dniu 30 lipca 2018 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością jako wykonawcą umowę, której przedmiotem było wyprodukowanie i zamontowanie w budynku mieszkalnym w miejscowości B. stolarki okiennej.

Strony nie spierały się co do tego, że pomiarów w budynku mieszkalnym M. S. przed montażem okien dokonały osoby działające na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Strony zgodne były co do tego, że zawarta przez nie umowa została wykonana, w następstwie czego stolarka okienna została zamontowana w budynku mieszkalnym M. S..

Strony zgodnie przyznały, że M. S. zgłosił reklamacje dotyczące montażu dwóch okien w swoim budynku mieszkalnym zamontowanych na podstawie zawartej przez strony umowy.

Strony nie spierały się co do tego reklamacje zgłoszone przez M. S. nie zostały uznane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Okoliczności powyższe zostały przytoczone przez strony w pozwie lub w dalszym piśmie procesowym powoda jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jako że przyznanie powołanych okoliczności wynikających z pisemnych oświadczeń obu stron nie budziło w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego wątpliwości, okoliczności te zostały uznane za prawdziwe. Fakty te znalazły przy tym potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w szczególności w postaci odpisów dokumentów i w zeznaniach świadków oraz w treści przesłuchania powoda. Dlatego też, zważywszy na zasadę wyrażoną w art. 229. k.p.c., fakty te sąd uznał za udowodnione.

Powyższy stan faktyczny sprawy w części sąd uznał za bezsporny również na podstawie art. 230. k.p.c.

Bezsporne było to, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadziła działalność gospodarczą w zakresie m. in. produkcji wyrobów dla budownictwa, zakładania stolarki okiennej oraz wykonywania pozostałych robót budowlano – wykończeniowych.

Nie było sporu co do tego, że umowa obejmowała wyprodukowanie i montaż okien w powstającym budynku mieszkalnym M. S..

Poza sporem było to, że koszt nabycia okien wyniósł 20.400,00 zł a koszt robocizny w postaci montażu okien wyniósł 5.200,00 zł.

Bezsporne było to, że wynagrodzenie za wyprodukowanie okna ze stałym szkleniem wynosiło 2.026,84 zł zaś wynagrodzenie za wytworzenie okna przesuwnego opiewało na kwotę 5.163,10 zł.

Fakty te przytoczone przez powoda w pozwie nie doczekały się z drugiej strony wyraźnego zaprzeczenia czy też potwierdzenia. Skoro zatem strona przeciwna nie wypowiedziała się co do przytoczonych okoliczności, fakty te sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, mógł uznać za przyznane a w konsekwencji za rzeczywiście zaistniałe.

Rekonstrukcji stanu faktycznego sąd dokonał w pozostałej części na podstawie odpisów dokumentów oraz wydruków zgromadzonych w toku postępowania dowodowego. Sąd nie dopatrył się uchybień w ich treści oraz formie.

Odpisy dokumentów prywatnych a także wydruki sąd uznał w całości za autentyczne i wiarygodne. Żadna ze stron ich nie kwestionowała, tak pod względem poprawności formalnej jak i materialnej. Nie ujawniły się też jakiegokolwiek okoliczności podważające moc dowodową tych dokumentów czy też odpisów tych dokumentów, które należałoby brać pod uwagę z urzędu. Domniemania, z których korzystają dokumenty urzędowe jak i prywatne [autentyczności i złożenia zawartego w nim oświadczenia przez osobę, która podpisała dokument prywatny (vide: T. Ereciński, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom 1”, wydanie 2, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2007 r., pod red. T. Erecińskiego, s. 576, teza 11 do art. 245, s. 590, teza 1 do art. 253)], pozostały niewzruszone. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach (art. 245. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.). Wydruki natomiast stanowiły dowód co do istnienia zapisu komputerowego o określonej treści, która została w nich zawarta, w chwili dokonywania wydruku (art. 243¹. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa 1399/12, nie publ., LEX numer 1362755).

Osobnego omówienia wymagał odpis opinii sporządzonej w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. opracowanej przez W. M..

Dokument prywatny jakkolwiek nie został wyposażony w domniemanie prawne zgodności jego treści z rzeczywistym stanem, to jednak może stanowić samodzielny środek dowodowy i w oparciu o jego treść sąd ma możliwość wyrokowania. Dokument prywatny pozostaje jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak jak wszystkie inne dowody (vide: art. 233. § 1. k.p.c.). Może zatem stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (vide: wyrok i uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 r., sygn. akt IV CK 474/03, publ. OSNC 2005 r., nr 6, poz. 113; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r., sygn. akt IV PR 200/85, publ. OSNCP 1986 r., nr 5, poz. 84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r., sygn. akt I CKN 804/98, nie publ., LEX nr 50890).

Dokument prywatny w świetle brzmienia art. 253. k.p.c. ma znacznie mniejszą moc dowodową, jeżeli miałby świadczyć na rzecz strony, która go sporządziła. Ma za to dużą wartość dowodową, jeśli pochodzi od osoby trzeciej, niezwiązanej ze stronami i od nich niezależnej. Założyć bowiem można wówczas, że intencją wystawcy takiego dokumentu nie było wzmocnienie bądź też osłabienie którejkolwiek ze stron postępowania (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1280/2000, nie publ., LEX nr 78358). Odpisem dokumentu pochodzącego od innej osoby aniżeli strona procesu pozostawał odpis opinii sporządzonej w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. opracowanej przez W. M..

Opinia sporządzona w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. opracowana przez W. M. ze względu na brak domniemanie zgodności z rzeczywistym stanem jako dokument prywatny podlegała ocenie sądu wedle reguł statuowanych przepisem art. 233. § 1. k.p.c. Skoro bowiem dokument prywatny nie korzysta z domniemanie prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, to każda osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., sygn. akt III CRN 65/82, nie publ., LEX nr 8414).

Strona pozwana kwestionowała odpis opinii sporządzonej w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. opracowanej przez W. M. zarzucając, że opinia ta nie była miarodajna, gdyż rzeczoznawca opierał się jedynie na informacjach podanych przez powoda, które nie były zgodne z prawdą. Sąd uznał jednak, że zarzuty strony pozwanej skierowane pod adresem odpisu tego dokumentu nie były przynajmniej w części zasadne. Na wykonanej w formie pisemnej opinii sporządzonej w celu ustalenia jakości zamontowanych okien oraz przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych z dnia 31 maja 2019 r. znajdowały się wystarczające dane podmiotu, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sporządził wskazany dokument. Zatem uznać należało, że W. M. wykonał ekspertyzę datowaną na dzień 31 maja 2019 r. i to po przeprowadzeniu oględzin zamontowanej stolarki okiennej w budynku mieszkalnym powoda. Co więcej treść tej ekspertyzy znajdowała przynajmniej częściowo poparcie w treści pisemnych opinii biegłego z zakresu budownictwa z czerwca 2021 r. i z października 2022 r. Powołany przez sąd biegły jednoznacznie wypowiedział się co do istnienia wad stolarki okiennej jak i przyczyn powstania wad stolarki okiennej wyprodukowanej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Wbrew zatem stanowisku strony pozwanej wymieniony odpis dokumentu przedłożony przez powoda mógł stanowić podstawę do czynienia przez sąd ustaleń faktycznych w szczególności dlatego, że treść odpisu tego dokumentu częściowo przynajmniej korespondowała z pisemnymi opiniami biegłego z czerwca 2021 r. i z października 2022 r.

Sąd podzielił – ustalając stan faktyczny – pisemne opinie biegłego sądowego z zakresu budownictwa z czerwca 2021 r. i z października 2022 r. dla ustalenia czy okno balkonowe ze szkleniem stałym objęte pozycją numer 2 oferty numer (...) i okno balkonowe przesuwne objęte pozycją numer 3 oferty numer (...) zamontowane w miejscowości B. na działce ewidencyjnej numer (...) były dotknięte wadami, jeśli tak to jakiego rodzaju oaz ewentualnie w przypadku istnienia wad wskazania przyczyn ich powstania a także dla ustalenia wysokości podmurówki wszystkich zamontowanych we wskazanym budynku okien tak na parterze jak i na piętrze dla ustalenia czy okno ze szkleniem stałym zostało zamontowane zgodnie ze sztuką budowlaną

w szczególności czy zostało zamontowane w tzw. ciepłym standardzie, czy możliwe było zastąpienie standardu, w jakim zostało rzeczywiście zamontowane tzw. standardem ciepłym bez konieczności demontażu a także dla ustalenia kosztu montażu okna balkonowego przesuwnego oraz okna ze szkleniem stałym. Obie opinie należało uznać za jasne i logiczne. Ich autor przedstawił swój tok rozumowania w sposób ze wszech miar wyczerpujący wyjaśniając zagadnienia objęte postanowieniami dowodowymi wydanymi na rozprawie w dniu 24 maja 2021 r. a następnie na rozprawie w dniu 15 września 2022 r.

Opinie biegłego były na tyle szczegółowe i rzeczowe, że pozwoliły sądowi wyrobić w całej pełni pogląd co do zagadnień objętych tezą dowodową postanowień wydanych na rozprawie w dniu 24 maja 2021 r. i w dniu 15 września 2022 r.

Zauważyć wreszcie należało, że strony postępowania ostatecznie zaakceptowały te opinie. Żadna bowiem ze stron nie wniosła kolejnych zarzutów do pisemnej opinii z października 2022 r. ani nie wносиła o powołanie innego biegłego w celu przeprowadzenia po raz wtóry dowodu z opinii biegłego odpowiedniej specjalności.

Zeznania świadków R. S. oraz częściowo J. P. i Ł. C. stanowiły podstawę czynionych ustaleń faktycznych, jako że w zakresie okoliczności relewantnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy co do zasady jawiły się one jako jasne i logiczne, a nadto wykazywały wewnętrzną spójność między sobą i korespondowały z pozostałą częścią materiału dowodowego w tym również z depozycjami powoda. Zeznania wskazanych świadków częściowo potwierdzały się wzajemnie, stanowiąc spójną całość, zatem sąd nie znalazł powodów, by kwestionować którąkolwiek ich część tym bardziej, że strony postępowania nie przedstawiły żadnego dowodu, który mógłby poddać w wątpliwość te depozycje. Zeznania świadków brzmiały jasno, logicznie i zostały złożone w sposób spontaniczny a bezpośredni kontakt ze świadkami na rozprawie w czasie ich przesłuchania jedynie umocnił przekonanie co do wiarygodności słów. Sąd nie dopatrzył się wewnętrznych sprzeczności w treści depozycji wskazanych świadków. Zeznania były zbieżne wzajemnie ze sobą jak i z pozostałym zebrany materiał dowodowy uznany przez sąd za wiarygodny. Depozycje świadków J. P. i Ł. C. nie mogły przy tym żadną miarą konkurować w zakresie istnienia wad stolarki okiennej i drzwiowej stwierdzonych w pisemnych opiniach biegłego. Z tego względu w tym zakresie, w jakim z depozycji tych miałyby wynikać, że dwa okna objęte oświadczeniem powoda o odstąpieniu od umowy zawartej przez strony wadami nie były dotknięte i że montaż tych dwóch okien został wykonany prawidłowo, zeznania świadków nie zostały uznane za wiarygodne. Świadczenie ci zmiierzali jedynie do tego, aby (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uniknęła odpowiedzialności za wady okna przesuwnego oraz okna ze szkleniem stałym.

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2022 r. pełnomocnik powoda cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. M. (k. 262 verte) zawarty w piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2021 r. (k. 125 – 131).

Sąd oparł się także na przesłuchaniu powoda M. S., jako że w zakresie okoliczności relewantnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy co do zasady jawiły się one jako jasne i logiczne, a nadto korespondowały z pozostałą częścią materiału dowodowego. Nadto zeznania słuchanego powoda wraz z odpisami dokumentów i zeznaniami świadków stanowiły spójną całość, zatem sąd nie znalazł przyczyn, by kwestionować którąkolwiek ich część tym bardziej, że żadna ze stron postępowania nie przedstawiła jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, który mógłby poddać w wątpliwość te depozycje. Depozycje M. S. były spójne wewnętrznie, logiczne, prawdopodobne w świetle wskazań doświadczenia życiowego, a także zbieżne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. M. S. w sposób spontaniczny i jasny odpowiadał na zadawane pytania a bezpośredni z nim kontakt na rozprawie w czasie jego przesłuchiwania jedynie umocnił przekonanie co do wiarygodności słów powoda.

Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania za stronę pozwaną osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania strony pozwanej jako osoby prawnej, gdyż zgłoszone pozostałe środki dowodowe pozwoliły w wystarczającym stopniu wyjaśnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy [art. 299. k.p.c. i art. 300. § 1. k.p.c. w zw. z art. 227. k.p.c. w zw. z art. 235². § 1. pkt 2) k.p.c.] a ponadto żadna ze stron takiego środka dowodowego nie zaoferowała. Dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny, uzupełniający i winien być przeprowadzony wówczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy może okazać się niewystarczający dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, co nie miało miejsca w rozstrzyganej sprawie. Jako że wszystkie okoliczności sprawy zostały dostatecznie

wyjaśnione, nie było podstaw do tego, by uzupełniać materiał dowodowy przeprowadzając dowód z przesłuchania osób wchodzących w skład zarządu strony pozwanej jako osoby prawnej.

III

Sąd Rejonowy w Tarnowie zważył, co następuje:

Powództwo w całości okazało się zasadne i jako takie zostało uwzględnione.

Powód M. S. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 8.535,94 zł na podstawie art. 627. k.c. i art. 638. § 1. k.c. oraz art. 556¹. § 1. pkt 1) i § 3. k.c. w zw. z art. 560. § 1. k.c., art. 566. § 1. k.c. i art. 568. § 1. k.c. jak i art. 494. § 1. k.c. oraz w zw. z art. 471. k.c., art. 476. k.c. i art. 477. § 1. k.c. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.535,94 zł od dnia 31 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty w oparciu o art. 359. § 1. k.c. i art. 481. § 1., § 2. i § 2⁴. k.c. w zw. z art. 455. k.c.

W myśl art. 627. k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 638. § 1. k.c. do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Odpowiedzialność przyjmującego zamówienie jest wyłączona, jeżeli wada dzieła powstała z przyczyny tkwiącej w materiale dostarczonym przez zamawiającego.

Po myśli art. 556¹. § 1. pkt 1) k.c. wada polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli m. in. nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia.

Rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy (art. 556. § 3. k.c.).

Stosownie do treści art. 560. § 1. k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny, może on żądać naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady, choćby szkoda była następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności, a w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł korzyści z tych nakładów. Nie uchybia to przepisom o obowiązku naprawienia szkody na zasadach ogólnych (art. 566. § 1. k.c.).

Sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat, a gdy chodzi o wady nieruchomości – przed upływem pięciu lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu (art. 568. § 1. k.c.).

Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie

tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania (art. 494. § 1. k.c.).

W myśl art. 471. k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Po myśli art. 476. k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do treści art. 477. § 1. k.c. w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać, niezależnie od wykonania zobowiązania, naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki.

Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu (art. 359. § 1. k.c.).

Po myśli art. 481. § 1. k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481. § 2. k.c.).

Zgodnie natomiast z art. 481. § 2⁴. k.c. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455. k.c.).

Norma art. 627. k.c. zawiera regulację statuującą istotę umowy o dzieło, określa elementy istotne przedmiotowo umowy o dzieło oraz zasadnicze obowiązki stron umowy o dzieło. Stosownie do brzmienia tego przepisu umowa o dzieło pozostaje umową konsensualną, tj. dochodzi do skutku w wyniku osiągnięcia porozumienia przez kontrahentów, jest umową dwustronnie zobowiązującą a jednocześnie wzajemną, gdyż świadczenie jednej strony umowy pozostaje odpowiednikiem świadczenia drugiej ze stron. Ponadto jest to umowa rezultatu, a zatem umowa, której wynikiem wykonania ma być konkretny efekt, rezultat, przy czym dzieło – finalny efekt umowy o dzieło – może mieć charakter materialny jak i niematerialny.

W przepisie art. 627. k.c. ustawodawca unormował umowę o dzieło, w której przedmiotem świadczenia niepieniężnego wykonawcy może być rezultat każdej pracy, który powstał w wyniku świadczenia wykonawcy ale może mieć charakter zarówno materialny jak i niematerialny. Do elementów konstytutywnych umowy o dzieło został zatem zaliczony rezultat wykonania tej umowy w postaci konkretnego, uchwytneho wyniku wykonania umowy przez wykonawcę. Wynikiem wykonania umowy o dzieło ma być zatem osiągnięcie uzgodnionego przez strony rezultatu (vide: K. Kołakowski, „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 2”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2007 r., wydanie 8, pod red. G. Bieńka, s. 170, teza 1 do tytułu XV Umowa o dzieło).

Podstawowymi obowiązkami przyjmującego zamówienie wynikającymi

z umowy o dzieło jest wykonanie oznaczonego dzieła natomiast na zamawiającym ciąży obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Obowiązki te statutowane zostały w przepisie art. 627. k.c.

Podstawowym obowiązkiem wynikającym z umowy o dzieło dla przyjmującego zamówienie pozostawało wykonanie oznaczonego dzieła, w czym przejawiała się właśnie odpłatność i wzajemność umowy o dzieło. Zamawiający bowiem świadczy w zamian za dzieło wynagrodzenie.

W rozsądzanym przypadku takim obowiązkiem M. S. pozostawało świadczenie na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty pieniędzy odpowiadającej wynagrodzeniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za wykonanie dzieła w postaci zrealizowania robót budowlano – montażowych w oparciu o umowę z dnia 30 lipca 2018 r. polegających na wyprodukowaniu oraz zamontowaniu okien w budynku mieszkalnym powoda jako zamawiającego. Umowa ta nie mogła przy tym uchodzić za umowę o roboty budowlane, skoro w jej ramach powód jako zamawiający nie zobowiązywał się spełnienia świadczeń charakterystycznych dla umowy o roboty budowlane w postaci dokonania wymaganych przez przepisy w tym przepisy ustawy Prawo budowlane czynności związanych z przygotowaniem robót oraz do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu. Sąd Rejonowy w Tarnowie podzielił w tym przypadku stanowisko Sądu Najwyższego, który stwierdził, że „stosownie do treści art. 647 k.c., przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i zasadami wiedzy technicznej, inwestor zaś zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Analogiczne obowiązki ciąży na kontrahentach umowy, jeżeli jej przedmiotem jest remont budynków i budowli, przy czym zachowuje ona w takim przypadku nadal postać umowy nazwanej "o roboty budowlane". Powołany przepis wyszczególnia cały katalog pojęć znanych Prawu budowlanemu (ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Dz. U. Nr 89, poz. 414) i tam bliżej określonych. Tak np. w myśl art. 3 tego Prawa:

1) obiekt budowlany to:

a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi,

b) budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami,

c) obiekt małej architektury;

2) budynek to obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony w przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz ma fundamenty i dach;

3) budowla to obiekt budowlany nie będący budynkiem lub obiektem małej architektury, w rodzaju lotniska, drogi, mostu, tunelu, itp.,

4) remont zaś – to wykonanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a nie stanowiących bieżącej konserwacji.

We wszystkich tych przypadkach rysuje się obraz przedsięwzięcia o większych rozmiarach, zindywidualizowanych właściwościach, zarówno fizycznych, jak

i użytkowych, i co szczególnie istotne, poza nielicznymi wyjątkami, towarzyszy temu wymóg projektowania i zinstytucjonalizowany nadzór. Zbieżność przedstawionych pojęć z pojęciami wprowadzonymi do umowy o roboty budowlane uzasadnia twierdzenie, że zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło i umowy o roboty budowlane jest ocena realizowanej inwestycji stosownie do wymogów Prawa budowlanego. Dobitnie uwypukla to brzmienie art. 17 Prawa budowlanego, według którego uczestnikami procesu budowlanego są: inwestor, inspektor nadzoru inwestorskiego, projektant i kierownik budowy lub kierownik robót, co jest obce umowie o dzieło” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 marca 1998 r., sygn. akt II CKN 653/97, publ. OSNC 1998 r., nr 12, poz.

207). Tymczasem umowa, jaką strony zawarły dnia 30 lipca 2018 r. r. nakładała na wykonawcę wykonanie usługi budowlanej (usługi remontowo – budowlanej) ale polegającej na instalacji stolarki w budynku mieszkalnym. Ze swej natury zatem były to prace o charakterze wyposażeniowym i uzdatniającym budynek mieszkalny do zamieszkania nie zaś prace budowlane, którymi nie kierował w szczególności kierownik budowy ani prace remontowe, skoro prace miały zostać wykonane w budynku wznoszonym.

Umowa o dzieło jako umowa odpłatna zawarta przez M. S. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością statuowała obowiązkiem świadczenia przez zamawiającego na rzecz wykonawcy wynagrodzenia za wykonanie dzieła.

Na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych należało stwierdzić, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o dzieło (wykonawca zobowiązał się do wykonania określonej usługi budowlanej w postaci wykonania i montażu stolarki okiennej a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia), przy czym strony wskazały kwotowo wysokość wynagrodzenia ryczałtowo określając je na łączną kwotę 25.600,00 zł „brutto”, jako że do kwoty wskazanej jako kwota „netto” zostać miał doliczony podatek od towarów i usług w wysokości 8,00 %, w wyniku której strona powodowa jak i pozwany wykonali swe wzajemne obowiązki, przy czym w odniesieniu do świadczenia spełnionego przez stronę pozwaną należało przyjąć, że w przypadku przynajmniej dwóch okien zostało ono spełnione nienależycie. Zgodnie bowiem z dwoma pisemnymi opiniami biegłego opartymi o zebrany materiał dowodowy należało przyjąć, że dwa okna zamontowane

w budynku mieszkalnym M. S. miały wady montażowe, zaś montaż został przeprowadzony przez podwykonawcę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Działania i zaniechania faktycznego wykonawcy prac montażowych okien obciążały przy tym stronę pozwaną (art. 474. k.c.).

Otóż stosownie do treści pisemnej opinii biegłego z czerwca 2021 r. oraz z października 2022 r. okno ze szkleniem stałym zamontowane w budynku mieszkalnym M. S. dotknięte było wadami montażowymi, które polegały na tym, że montaż okna nastąpił:

- 1) przy zbyt dużej odległości dolnej ramy ościeżnicy od podmurowania (dolna rama ościeżnicy została osadzona na piance izolacyjnej o grubości około 5,00 cm).
- 2) bez zastosowania klocków podporowych,
- 3) bez przymocowania dolnej belki ościeżnicy do podłoża podmurowania.

Z kolei okno przesuwne dotknięte było wadami montażowymi, użytkowymi i estetycznymi w postaci:

- 1) nieprawidłowego montażu polegającego na osadzeniu okna w zbyt małym otworze okiennym,
- 2) nieprawidłowego działania mechanizmu zamykania okna,
- 3) braku pionowości słupków skrzydła okna,
- 4) deformacji przestrzennej okna polegającej na nie tworzeniu przez elementy okna jednej płaszczyzny.
- 5) braku równomiernego przylegania uszczelek okiennych,
- 6) zadrapań i obtarć na profilach okna wykonanych z PCV.

Za pisemnymi opiniami biegłego należało również uznać, że skutki nieprawidłowego montażu obu okien uzasadniały stanowisko i doszło do spełnienia przesłanek statuujących po stronie powoda uprawnienie do złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy o dzieło w zakresie dotyczącym dwóch okien, tj. okna ze szkleniem stałym, oraz okna przesuwne.

Skutki nieprawidłowego montażu obu okien jak w przypadku okna ze szkleniem stałym w postaci:

- utraty z czasem szczelności połączenia i powstania ubytków w wypełnieniu przestrzeni pomiędzy dolną ramą ościeżnicy a podmurowaniem,
- trwałego odkształcenia konstrukcji okna jak i rozerwania z upływem czasu połączeń warstwy termoizolacji na styku z oknem albo murem i w konsekwencji przenikanie w ten obszar zimna i wilgoci zewnętrznej

oraz w przypadku okna przesuwne

- powstania deformacji okna przejawiającego się w odchyleniu od pionu słupka skrzydła, beczkowatego wygięcia słupka, braku jednej płaszczyzny tworzonej przez elementy okna i nierówności uszczelek,
- nieprawidłowego działania mechanizmu zamykania okna oraz trudności w otwarciu okna,
- braku tworzenia w części środkowej jednej płaszczyzny, co oznaczało, że doszło do deformacji przestrzennej okna

uzasadniały przy tym przyjęcie nie tylko, że okna miały wady montażowe ale i że były to wady istotne a przy tym uzasadniające w pełni złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 30 lipca 2018 r. w zakresie dotyczącym okna ze szkleniem stałym jak i okna przesuwne. Jak wynikało z opinii biegłego montaż został przeprowadzony nieprawidłowo a przyczynami tego stanu rzeczy było działanie wykonawcy, który powinien był rozpoznać braki w dopasowaniu rozmiarów okien oraz otworów okiennych i odstąpić od montowania okien

w niedopasowanych otworach okiennych. Działanie wykonawcy zostało przy tym ocenione przez biegłego jako sprzeczne zarówno z ogólnymi zasadami montażu okien jak i z samą instrukcją montażu okien (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której znajdowało się polecenie sprawdzenia przed montażem okien wymiarów otworów okiennych. Sąd przyjął przy tym za biegłym, że wspólną przyczyną powstania zasadniczych wad w obu oknach, tj. oknie ze szkleniem stałym oraz w oknie przesuwnym było błędne ustalenie wymiarów okien podczas pierwszego pomiaru, z którego sporządzona została karta pomiarowa. Wymiary powinny być bowiem uwzględniać przestrzenie dylatacyjne, tj. przerwy o szerokości od 1,50 cm do 3,00 cm pomiędzy murami ościeży a ościeżnicami okien w zależności od konstrukcji, wymiarów okien ich kolorystyki i ekspozycji na słońce.

Powstałe już obecnie usterki obu okien na skutek wadliwego montażu względnie zagrożenie powstaniem takich usterek i skutków jak wyżej opisane odnośnie okna przesuwne oznaczało, że oba okna na skutek wadliwego montażu utraciły właściwości, które rzeczy tego rodzaju jak okna powinny mieć ze względu na cel wynikający z ich przeznaczenia, względnie utrata tych właściwości będzie postępować. Nie można bowiem było uznać, że okna dotknięte wadami montażowymi, których skutkiem pozostawały

- utrata z czasem szczelności połączenia i powstanie ubytków w wypełnieniu przestrzeni pomiędzy dolną ramą ościeżnicy a podmurowaniem,
- trwałe odkształcenia konstrukcji okna jak i rozerwanie z upływem czasu połączeń warstwy termoizolacji na styku z oknem albo murem i w konsekwencji przenikanie w ten obszar zimna i wilgoci zewnętrznej
- powstanie deformacji okna przejawiającego się w odchyleniu od pionu słupka skrzydła, beczkowatego wygięcia słupka, braku jednej płaszczyzny tworzonej przez elementy okna i nierówności uszczelek,
- nieprawidłowe działanie mechanizmu zamykania okna oraz trudności w otwarciu okna,
- brak tworzenia w części środkowej jednej płaszczyzny, co oznaczało, że doszło do deformacji przestrzennej okna

spełniały swoje podstawowe i zasadnicze funkcje użytkowe w budynku mieszkalnym. Utraciły bowiem swoje funkcje użytkowe ewentualnie utracą te funkcje w jeszcze większym stopniu z czasem, co było, jest i będzie efektem nieprawidłowego montażu okien przez podwykonawcę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Mając na uwadze treść obu pisemnych opinii biegłego uznać należało, że powód zasadnie złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło z dnia 30 lipca 2018 r. w zakresie dotyczącym okna ze szkleniem stałym oraz okna przesuwnego oraz że w następstwie złożenia takiego oświadczenia mógł domagać się zwrotu pełnych kwot, które odpowiadały wynagrodzeniu za wytworzenie

i montaż tych dwóch okien, tj. kwot 2.026,84 zł (wynagrodzenie za wyprodukowanie okna ze szkleniem stałym określone w ofercie) i 5.163,10 zł (wynagrodzenie za wytworzenie okna przesuwnego określone w ofercie) oraz 600,00 zł (wynagrodzenie za montaż okna ze szkleniem stałym oraz za montaż okna przesuwnego, które tymczasem dla obu okien zostało określone przez biegłego z opinii z października 2022 r. na kwoty 1.750,00 zł w przypadku montażu w standardzie ciepłym oraz 1.050,00 zł w przypadku montażu w zwykłym standardzie). Za istotne wady uznać bowiem należało zarówno odkształcenia konstrukcji okien, deformacje okien, brak tworzenia płaszczyzny przez powierzchnię okna jak i wreszcie utrudnienia w otwarciu okna to tego stopnia, że potrzeba do tego dwóch osób zamiast jednej. Nie takiego efektu w przypadku zawarcia z profesjonalistą umowy o dzieło na wykonanie nowych okien i zamontowanie nowych okien w powstającym budynku mieszkalnym spodziewać się bowiem winien przeciętny, racjonalnie myślący konsument i nie takiego efektu jak opisane w obu opiniach biegłego spodziewał się zapewne powód, z którego punktu widzenia towar w postaci okien z pewnością nie mógł odpowiadać jego oczekiwaniom.

Zważywszy przy tym na zaoferowane przez strony i przeprowadzone dowody należało przy tym stwierdzić, iż okoliczności uzasadniających w jakikolwiek sposób uchybienie terminowi wykonania zobowiązań z tytułu rękojmi strona pozwana nie wykazała zaś „reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 r., sygn. akt I CR 79/82, nie publ., LEX nr 8416). Jeżeli zatem M. S. przedstawił środki dowodowe w postaci odpisów dokumentów prywatnych oraz wydruków, własnych deponycji oraz opinii biegłego, których treść uzasadniała roszczenie, to (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością powinna przynajmniej podważyć prawdziwość wniosków wynikających z odpisów tych dokumentów i wydruków przedstawionych w toku postępowania przez powoda, co spowodowałoby, iż ciężar dowodu znów spocząłby na powodzie zgodnie z treścią art. 6. k.c.

Powód wykazał w sposób wystarczający zarówno, że doszło do nieprawidłowego montażu dwóch okien objętych jego oświadczeniem o odstąpieniu od umowy o dzieło z dnia 30 lipca 2018 r. a zatem że stolarka okienna w liczbie 2 sztuk dotknięta była wadami montażowymi. Bez wątplenia strony wiązał przy tym stosunek wynikający z rękojmi powstałej w związku z zawarciem umowy

o dzieło z dnia 30 lipca 2018 r., której przedmiotem było wytworzenie na wymiar przez producenta okien i zamontowanie wytworzonych okien w budynku mieszkalnym powoda.

Wskazać należało, iż fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest to, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6. k.c.). Regułę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232. k.p.c. Przepis ten stanowił, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1320/11, nie publ., LEX numer 1108777).

Fakt braku wykonania obowiązków wynikających z rękojmi poprzez zwrot części wynagrodzenia za okna objęte wadami montażowymi, skoro wady te opisane wyżej należało uznać za istotne a których to wad odmawiała usunięcia strona pozwana, przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do dnia wniesienia pozwu doprowadził do konkluzji, że strona pozwana jako wykonawca dzieła w postaci okien wydanych powodowi i zamontowanych w jego budynku mieszkalnym popadła względem M. S. w zwłokę w wykonaniu zobowiązań z rękojmi powstałej przy

okazji zawarcia przez niego umowy o dzieło w postaci wytworzenia i zamontowania stolarki okiennej. Wniosek taki nakazywało przyjąć brzmienie art. 471. k.c. M. S. nie otrzymał świadczenia od wykonawcy polegającego na zwrocie części wynagrodzenia uiszczonego w zamian za okna dotknięte wadami montażowymi. Jeśli zatem pomimo istnienia obowiązku wynikającego z rękojmi wykonawca nie spełnia swoich obowiązków, to jako dłużnik zamawiającego wykonanie dzieła z tego tytułu popada co najmniej w opóźnienie. Nienależytym wykonaniem zobowiązania pozostawał zatem sam stan zwłoki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w wykonaniu zobowiązania z rękojmi. Dłużnik zaś dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela, przy czym nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 476. k.c.). Okoliczność ta zaś oznaczała, że dłużnik nie wykonał zobowiązania w tej części z przyczyn leżących po jego stronie, zaś wniosek taki nakazywała przyjąć treść art. 471. k.c. w zw. z art. 476. k.c. Domniemania prawne statuowane powołanymi przepisami art. 471. k.c. i art. 476. k.c. obciążały dłużnika oraz nakazywały przyjąć, że nie dotrzymując terminu wykonania obowiązków z rękojmi pozostawał w zwłoce nie zaś w opóźnieniu.

Zważywszy na ustalony stan faktyczny i powyższe rozważania a także brzmienie art. 477. § 1. k.c. w zw. z art. 556. § 1. pkt 1). i § 3. k.c. w zw. z art. 560. § 1. k.c. oraz art. 494. § 1. k.c. pozostawało stwierdzić, że stosownie do treści art. 477. § 1. k.c. M. S. mógł zasadnie domagać się względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wykonania zobowiązania z rękojmi w wyniku odstąpienia pod części umowy o dzieło. Uprawnienie M. S. z tytułu braku wykonania zobowiązania przez wykonawcę z tytułu rękojmi sprowadzało się zatem do możliwości żądania wykonania przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością zobowiązania z tytułu rękojmi poprzez zapłatę części wynagrodzenia za wytworzenie i montaż tych okien, w przypadku których z uwagi na ich wady montażowe powód odstąpił od mowy o dzieło.

Sąd uwzględnił również żądanie powoda zapłaty sumy 500,00 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów w postaci wynagrodzenia za sporządzenie prywatnej ekspertyzy z dnia 31 maja 2019 r. w celu ustalenia jakości zamontowanych okien i przyczyny uszkodzenia drzwi przesuwnych w budynku jednorodzinny w miejscowości B. jak i zapłaty kwoty 246,00 zł z tytułu wynagrodzenia za udzieloną przed wniesieniem pozwu pomoc prawną. Powód zdecydował się w pierwszej kolejności jeszcze przed wniesieniem pozwu zwrócić do specjalisty celem ustalenia istnienia potencjalnych wad oraz ich charakteru. Ekspertyza ta miała zatem wpływ na dalsze działanie powoda, gdyż dopiero po jej uzyskaniu mając wiedzę uzyskaną od fachowca co do istnienia wad, zdecydował się wytoczyć powództwo. Jak zaś stwierdził Sąd Najwyższy „dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.)” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 września 1975 r., sygn. akt I CR 505/75, nie publ., LEX nr 7747). Co więcej za zasądzeniem kwoty stanowiącej koszty wynagrodzenia za sporządzenie oceny jakości montażu stolarki okiennej i drzwiowej jak i wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną przed wniesieniem pozwu przemawiały również zasada pełnego odszkodowania jak i pojęcie szkody majątkowej, którą jest różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Takie pojęcie szkody niezdefiniowane w kodeksie cywilnym potwierdził sąd Najwyższy stwierdzając, że „choć jest to zagadnienie budzące spory, to jednak zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przeważa pogląd, zgodnie z którym szkodą w rozumieniu powyższego przepisu jest różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę a stanem tego majątku, jaki by istniał, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. akt III CZP 68/01, publ. OSNIC 2002 r., nr 6, poz. 74, s. 13). Prezentowane pojęcie szkody spowodowało konieczność objęcia nią również wydatków spowodowanych szkodą w postaci braku wykonania obowiązków z tytułu rękojmi na skutek zaniechania ich zrealizowania przez stronę pozwaną dobrowolnie. Do powstania tego rodzaju wydatków nie doszłoby bowiem, gdyby dwa okna nie zostały zamontowane w sposób sprzeczny ze sztuką a zatem w sposób wadliwy.

Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16.5.2002 r., V CKN 1273/00, stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowawczą jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej już wyżej uchwały z dnia 18 maja 2004 r.). Jak zaś już wyżej podniesiono zwrócenie się przez powoda o sporządzenie ekspertyzy przez rzeczoznawcę w celu ustalenia istnienia wad stolarki było w pełni uzasadnione w następstwie rodzaju tych wad oraz braku wykonania obowiązków z tytułu rękopisów przez stronę pozwaną, gdyż pozwalało na powzięcie obiektywnej i fachowej wiadomości od specjalisty co do istnienia i rodzaju wad. Co więcej ekspertyza sporządzona na zamówienie powoda jeszcze przed wszczęciem postępowania pozwołała powodowi uniknąć wniesienia pozwu, którego żądanie mogłoby okazać się na tyle chybione, gdyby nie wiedza specjalisty z odpowiedniej dziedziny, do którego zwrócił się M. S., że spowodowałyby to konieczność dokonania zmiany powództwa w toku procesu, a co za tym idzie umorzenia postępowania w zakresie pierwotnego żądania pozwu i obowiązek poniesienia kosztów związanych z pierwotnym żądaniem pozwu na skutek umorzenia postępowania w rezultacie częściowego cofnięcia pozwu (w zakresie części pierwotnie zgłoszonego roszczenia) na skutek zmiany żądania powództwa. To samo dotyczyło poniesionego przez powoda wynagrodzenia za pomoc prawną, dzięki której udzieleniu w sposób nie budzący żadnych wątpliwości co do jego zamiaru a zatem w sposób jasny oraz prawidłowy powód doprowadził do rozwiązania w części umowy o dzieło poprzez złożenie odpowiednio sformułowanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy o dzieło.

Odsetki za opóźnienie od całej sumy objętej żądaniem pozwu, tj. 8.535,94 zł zostały zasądzone od dnia 31 sierpnia 2019 r., tj. po upływie terminu 10 dni wskazanego w pisemnym oświadczeniu o odstąpieniu w części od umowy o dzieło z dnia 30 lipca 2018 r. a wyznaczonego na zwrot części wynagrodzenia jak i poniesionych przez powoda kosztów na wynagrodzenia specjalisty sporządzającego prywatną ekspertyzę jak i profesjonalnego pełnomocnika, z którego pomocy powód korzystał na etapie przed wniesieniem pozwu. Co więcej sąd uwzględnił przy tym datę doręczenia (20 sierpnia 2019 r.) pisma datowanego z dnia 12 sierpnia 2019 r. a obejmującego oświadczenie o odstąpieniu w części od umowy o dzieło jak i wezwanie do zapłaty.

Z uwagi na to, że sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, zdecydował – postępując w myśl dyrektywy odpowiedzialnością za wynik postępowania – obciążyć stronę pozwaną kosztami postępowania wkładając na nią obowiązek zwrotu na rzecz powoda kosztów postępowania przez niego poniesionych.

Na koszty procesu, które w sumie wyniosły 8.784,22 zł, składały się opłata od pozwu w kwocie 500,00 zł (k. 21), opłata od wniosku o zabezpieczenie dowodu z opinii biegłego w kwocie 100,00 zł (pokwitowanie wpłaty na okładce tomu I akt, k. 123) oraz wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników stron określone według stawki minimalnej obliczonej od wartości przedmiotu sprawy, tj. w kwotach po 1.800,00 zł a także koszty opłaty skarbowej od odpisów dokumentów stwierdzających ustanowienie zawodowych pełnomocników procesowych stron w łącznej kwocie 34,00 (k. 19, k. 20, k. 88, k. 89), wynagrodzenia i zwrot kosztów w kwotach 2.563,26 zł (k. 180, k. 181, k. 182, k. 189, k. 198, k. 199, k. 200, k. 201, k. 202, k. 203) i 1.886,93 zł (k. 287, k. 288, k. 293, k. 314, k. 315) należnych biegłemu, który sporządził na użytek postępowania opinie pisemne oraz opłata od wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia referendarza sądowego z dnia 14 listopada 2022 r. w kwocie 100,00 zł (k. 300).

Powstania innych kosztów postępowania żadna ze stron nie wykazała i ich zasądzenia nie żądała.

Sąd postanowił obciążyć stronę pozwaną całością kosztów procesu w łącznej kwocie 8.784,22 zł związanych z wniesieniem pozwu przez zawodowego pełnomocnika powoda jak i sprzeciwu od nakazu zapłaty przez stronę pozwaną reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika oraz zasądzić od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz M. S. kwotę 4.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty procesu zasądzone na rzecz powoda obejmowały zatem koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu

(500,00 zł), opłaty od wniosku o zabezpieczenie dowodu z opinii biegłego (100,00 zł), koszty związane z zastępstwem procesowym przez zawodowego pełnomocnika, tj. koszty wynagrodzenia (1.800,00 zł) jak i opłaty skarbowej od odpisu dokumentu pełnomocnictwa procesowego (17,00 zł) oraz zaliczkę uiszczoną przez powoda na pokrycie wydatków (2.000,00 zł).

Jednocześnie kwota 8.784,22 zł odpowiadała całości kosztów postępowania na zasadzie unifikacji i koncentracji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania powinno bowiem znaleźć wyraz w orzeczeniu kończącym postępowanie i dotyczyć co do zasady wszystkich kosztów powstałych w związku z prowadzonym postępowaniem cywilnym. Wynikało to wprost z zasady unifikacji i zasady koncentracji kosztów postępowania wyrażonej w art. 108. § 1. k.p.c.

Konsekwentnie do treści rozstrzygnięcia sąd włożył na stronę pozwaną obowiązek uiszczenia tych kosztów, które nie znalazły pokrycia wobec braku uiszczenia w odpowiedniej wysokości zaliczek na koszty sądowe w postaci wydatków na wynagrodzenia oraz na zwrot kosztów biegłego w związku ze sporządzeniem pisemnych opinii.

Wyżej wskazane względy zdecydowały o tym, że orzeczono jak w punktach I. sentencji uznając powództwo na podstawie art. 627. k.c. i art. 638. § 1. k.c. oraz art. 556¹. § 1. pkt 1) i § 3. k.c. w zw. z art. 560. § 1. k.c., art. 566. § 1. k.c. i art. 568. § 1. k.c. jak i art. 494. § 1. k.c. oraz w zw. z art. 471. k.c., art. 476. k.c. i art. 477. § 1. k.c. oraz art. 361. k.c. jak i przy zastosowaniu pozostałych powołanych w uzasadnieniu przepisów za uzasadnione w całości.

Rozstrzygnięcie o odsetkach od kwoty zasądzonej wyrokiem znajdowało oparcie w brzmieniu art. 481. § 1., § 2. i § 2⁴. k.c. jak i art. 359. § 1. k.c. w zw. z art. 455. k.c.

O kosztach postępowania wywołanych pozwem orzeczono w punkcie III. wyroku po myśli art. 98. § 1. i § 3. k.p.c. w zw. z art. 99. k.p.c. a także art. 108. § 1. k.p.c. oraz art. 109. § 1. k.p.c. jak i art. 18. ust. 1. i art. 13. ust. 1. pkt 5) jak i art. 23. pkt 4) oraz art. 5. ust. 1. pkt 3) i art. 113. ust. 1. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r., poz. 1125) oraz w oparciu o § 2. pkt 4) w zw. z § 3. ust. 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265 z późn. zm.) a także art. 1. ust. 1. pkt 2) ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r., poz. 2142 z późn. zm.).

SSR Michał Bień

Tarnów, dnia 3 lutego 2023 r.